

புத்தக

10

500
3வெள்ள, 1985

இது பத்தாவது இதழ். தொடங்கி ஐந்து வருடங்களில் தான் இது காத்தியமானது. வருடத்திற்கு இரு இதழ்கள். காலாண்டிதழ் என்றுதான் முன் ஏர் அறிவித்திருந்தோம். அது பொய்யாகத்தான் போயிற்று. என்ன காரணம்? வேறும் காரணங்கள் இருக்கலாம். மூன்று காரணங்கள் மத்தும் தட்டுப் படுகிறது. முக்கிய காரணம் குழந்தையும், காலமும், இது நாங்கள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியதே. குழந்தை, காலமும் எங்களை வேறு வேலைகளுக்குத் தூண்டின்றன. ‘புதுச’ விள் வேலையையும் ஏதா ஒரு விதத்தில் பின்னடையும் செய்கின்றன. வெல்லப்பட முடியாத தாக இருக்கின்றன அவை. இருப்பினும் வெல்வோம் என்று உறுதியாக நம்பு கிண்றேயும். இரண்டாவது காரணமாக படைப்புகள் கிடையாமென்றைக் குறிப்பிடலாம். மிகுந்த சிரமத் தின் மத்தியிலேயே படைப்புக்களை தெரிவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு உங்கள் ஆதரவை வேண்டி நிற்கிறோம். மூன்றுவது காரணம் பொருளாதார நெருக்கடிதான். கணக்குப் பார்த்தபொது சில ஆயிரங்களை நாங்கள் இழந்து விட்டிருக்கிறோம். இதுபற்றி அதிகம்சொல்ல ஒன்றுமில்லை. இதுவும் முக்கிய காரணம்தான். ஆதரிக்க வேண்டுகிறோம்.

பத்து இதழ்களிலும் நாங்கள் சாதித்தது என்ன? மிகவும்

சொற்பமே. திரும்பிப்பார்க்கி வரும். சில விஷயங்கள் பூரிப்பைத் தருகின்றன. சில விஷயங்கள் துக்கத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. மக்களிடம் சரியாகச் சென்றடையவில்லை. சில நூறு பிரதிகளே அச்சாகின்றன. எங்கே பிழை? எங்களிடம் தான் அது இருக்கிறது என்று மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொள்கின்றோம். இனிவரும் இதழ்களில் அதனைத் திருத்துவதற்கு இயலுமானாவதுமல்கின்றோம். உங்கள் ஆலோசனைகளையும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

ஞால் நம் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதே. எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். எம் நாட்டில் ‘என்னென்னவோ’ நடக்கின்றன. அச்சியந்திரத்தில் ‘புதுச’ விள் பிரதிகள் உருணும் போது நம் நாட்டிலும் பல தலைகள் உருஞ்கின்றன. யாரினால் இதனை நிறுத்தமுடியும்? இதன் தீர்வு என்ன?

தீர்வு தெரிந்த ஒன்றே. அதை நோக்கிய பயணமே தேவைப்படுகின்றது. பயணத்தில் நாம் அடையப்போகும் இலக்கு அரைக்குறையாக இருக்கமுடியாது. முழு மக்களின் சுதந்திரத்தையும் உறுதிசெய்துகொள்வோம். ‘புதுச’ அந்தவழியில் தன் பயணத்தை தொடரும். அது ஒன்றே சரியான வழி என்றும் நம்புகின்றது. படைப்புகளும் அதனை வெளிக்காட்டும்.

வெல்லப்பட முடியாதது நம்சக்தி ‘புதுச’ தொழுமையுடனும், நேசத்துடத்தும் உங்கள் கைகளை இறுகப் பற்றுகிறது.

— புதுசுகள்

பொபிலான்டவரி ஸ் மரணம்

‘பொபிலான்டஸ்’

உலகின் நரம்புகளை ஓர் கணம்
அதிரச் செய்ததுன் மரணம்!
முகமிழந்த மனிதரின் மத்தியிலிருந்த
என் உரோமங்கள் சிவிரப்படற்றன
தொழு!

வாழ்க்கை என்பது கடவுளின் தீர்மானமாக
கொண்டவர் மத்தியில்

உன்னைப்போன்ற எண்ணம் கொண்ட
நாங்களும் இருந்தோம்.

‘வாழ்க்கை என்பது மனிதனின் சிறுஷ்டி’
என்றபடிக்கு
மிகச் சிலபேராய் ஒங்கிய குரலில்
நாங்கள் கத்திரேயும்!

வாழ்வு இல்லை என்பதை
உணர்ந்து
இன்றைக்கெங்கள் மக்கள்
எழுந்து வருகிறார்...

எங்களால் இயன்ற வழிகளில்
நாங்கள் மாணிடர் என்பதை
உரத்துக் கத்துவோம்!

நியூயோர்க் நகரத்து வீதியில்
காதலி மார்பில் துவனும் மனிதனும்;
கேக் நகர் நீலாண்களும்
இன்னும் எஞ்சிய எல்லா மனிதரும்
எங்கள் உறுதி உணர்வர்.

அலையலையாய் மக்கள் எழுந்துவரும்
காலைப்பொழுதிலும்
பனி உறைகிறது ..

‘‘பொபிலான்டஸ்’’

உந்தன் நினைவில்
வாழ்வை மீட்பதன் வளிமை உணர்கிறேன்...

இந்திராஜ்

சேரனின் கவிதை பற்றிய

பேராசிரியர் கா. சிவதம்பி அவர்களின் விமர்சனம் :

— சில எதிர்நியாயங்கள்,

— மணியம்

இக்கட்டுரை முக்கியமாக இங்கு பிரசரிக்கப்படுவது ஒரு கருத்துப் பரி மாற்றத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்பதே ஆகும். இக் கட்டுரை பற்றிய கருத்தை அறிய ஆவணாவிருக்கிறோம். மாற்றகும் இச் குழுவில் பல உண்மைகளை தொட்டுச் சொல்கிறது இக்கட்டுரை.

— புதுச்சூல்

1. ‘மல்லிகை’ பெப்ரவரி 1985 இதழில் ‘கணிப்பிற்குரிய கவிஞர் ஒருவன் வந்துசேர்ந்துள்ளான்’ என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் கா. சிவதம்பி அவர்கள் சேரனின் கவிதைகள் பற்றி ஒரு விமர்சனம் எழுதியுள்ளார். சேரனின் கவிதைகள் பற்றி பல்வேறு பத்திரிகைகளில் பல்வேறு ‘ரகமான்’ ‘விமர்சனங்கள்’ வெளி வந்துள்ள போதும், பேராசிரியரின் மேற்படி விமர்சனம் ‘கணிப்பிடத் தகுந்த’ ஒரு விமர்சனம் என்பதை மறுக்க முடியாது.

சேரனுடைய கவிதைகள் பற்றிய ‘விமர்சனங்கள்’ மூத்துதமிழ் இலக்கியத்துறையில் இது காறும் வெளிவந்த பெரும்பாலான ‘விமர்சனங்கள்’ எதைச் செய்தனவோ, அவற்றினின்றும் சுற்றும் மாறுபடாத விதத்திலேயே அமைந்துள்ளன. இங்கு வெளிவரும் விமர்சனங்கள் ஒன்றை

நில் கவிஞரை அவனது தகுதிக்கு மேலாக ஏற்றிப் போற்றுபவை யாகவோ, இழித்துச் சாடுபவை யாகவோ தான் பெரும் பாலும் அமைந்து விடுகின்றன.

பேராசிரியரின் சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய விமர்சனம் அவரை அமையாவிட்டனும் ‘கணிப்பிற்குரிய’ கவிஞரை சேரனை குறிப்பிடும் பேராசிரியர் தெளிவாக எதையும் வரையறை செய்து விடவில்லை. ஆங்காங்கே போகிற போக்கில் சேரன் பற்றிய குறிப்புக்களை மிகவும் ஸாக்காகவும் நாகுக்காகவும் தெரிவித்திருப்பதை தவிர, கட்டுரை முழுமையாக, சேரவது கவிதைகளை ஒரு பூரண விமர்சனத்துக்குட்படுத்துவதாக அமைந்து விடவில்லை. இது, பேராசிரியரின் கணிப்பீடுகள் சம்பந்தமாக எழுப்பிய சந்தேகங்களே, இங்கு சில எதிர் நியாயங்களை

முன்வைக்கும் தேவையை ஒரு வாக்கும் 'கணிப்பிடத் தகுந்த விமரிசன' மாக இவ் விமர்சன த்தை குறிப்பிட வைத்துள்ளது.

2. பேராசிரியர் தமது விமர்சனத்தில் மாறிவருகின்ற புதிய சமூக அமைப்பை விளக்கிக் கொள்ளும் புதிய கருத்து நிலை தொழிற்படுவது பற்றி விளக்கு கின்றார். இப் புதிய கருத்து நிலை பற்றி குறிப்பிடுகையில், இது "... மனித இனத்தின் வேறு பாட்டு யதார்த்தத்தை ஏற்று அவற்றின் தனித்துவத்தை பேணு வதாக அமைகிறது. இது வெறும் இனவாதமல்ல. இது பழமையைப் போற்றுத்து. புதுமையின் சமத்துவங்களை ஏற்றுக்கொள்வது. அடக்குமுறையை எதிர்ப்பது. தமிழை ஒரு குறிப்பிட்ட மதப்பண்பாடாக மாத்திரம் காட்டும் கோசத்தை எதிர்ப்பது. மனித இனத்தனித்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே ஒரு ஒரு கூடல் அமையவேண்டுமென வாதிப்பது. இனசமூக ஒடுக்கு முறைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் கண்டிப்பது. பண்பாடும், சமூக விழுமியங்களும் காப்பாற நட்படுவதற்கு மனித இனவேறு பாடு ஒரு தவிர்க்கமுடியாத குழும அவகு எனக்கொள்வது..." என விளக்குகிறார்.

இந்த விரிவான நீண்ட விளக்கம் முரணற்ற விதத்தில் தெளிவான ஒரு பார்வைக் கோணத்தை சித்தரிக்கிறது. ஆனால் இந்தப் புதியகருத்து நிலையை

சரிவர இனங்கண்டு கொள்வ தில் பேராசிரியர் தவறிமூத்து விடுகிறார். இப் புதிய கருத்து நிலை தோன்றி வளரும் சமூக நிலை பற்றி சரியான கணிப்பீடு களை மேற்கொள்வதில் தவறி விடுவதால் பேராசிரியருக்கு இந்த தவறிமூத்து வேண்டிய நிலைமை தவிர்க்கமுடியாது வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. இந்தக் கருத்து நிலையை இவர் எவ்வாறு தவறாக புரிந்து கொள்கிறார் என்பதை 'இப் புதிய கருத்து நிலைமார்க்கியத்தை ஏற்ற ரூப் கொண்டது' என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் நன்குதெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உண்மையில் பேராசிரியர் மார்க்கியம் என மயங்குவது-அதுவும் இத்தகைய கண்ணேட்டத்தை இக் குறிப்பிட்ட விசயங்கள் சம்பந்தமாக கொண்டுள்ள போதும்— மார்க்கியத்தை அல்ல. எழுந்து வரும் தேசிய பூர்வவா வர்க்கத்தின் சூரயினை மார்க்கிசக் குரலென் பேராசிரியர் மயங்கி, மார்க்கத்தை மாண்ண முடிவுகட்டுகிறதற்கான காரணம் என்ன என்பதை கீழ்வரும், அவரது மேற்படி விமர்சனக் கட்டுரையில் இருந்து எடுக்கப்படும் மேற்கோள் தெளிவு படுத்துகிறது. பழைய புதிய பரம்பரையின் 'மார்க்கிச' கண்ணேட்டங்களில் உள்ள வேறுபாடு பற்றி குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“...இந்த இரு தலைமுறையினர் ஒவ்வொருவரும் மாற்றத் தலைமுறையினரின் மார்க்சிசக் கடப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள தயங்குவதுண்டு. சமூக அனுபவ மாறுபாடுகளுக்கு இதுவும் ஒரு காரணம் வரலாற்று பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் நோக்கும் போது மேற்குறித்த கருத்து வேறுபாட்டின் உண்மை விளங்கும்.” என்கிறார்.

மார்க்சிசத்தை தேசிய (ஆங்கில) வழிப்பட்ட மார்க்சிசம் எனவும் தமிழ் நிலைப்பட்ட மார்க்சிசம் எனவும் பிரமிக்கத்தக்க விதத்தில் வேறுபடுத்தும் பேராசிரியரின் குறைபாட்டின் ஊற்று மூலம், அவரது வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத(!) அனுகுமுறையின் நிலையியல்தன்மையே, மார்க்சிசத்தை ஒரு வளர்ச்சியற்ற தத்துவமாகக் கருதும் தன்மையே ஆகும். அதனால் தான் அவருக்கு முரண்பட்ட இருபிரி வினாராய்டிமே ‘மார்க்சியர்’ என ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது. இருபிரிவினருக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை விளக்க, அகவுலக நோக்காக, இவர், இவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட கல்வி (மொழி மூலப்) பின்னணியைத் துணைக்கழைக்கிறார்.

மார்க்சிசம் என்பது, கல்வி வழி பெறப்படும் ‘அறிவு’ அல்ல. அது சமூகத்தில் நிலவும் பல வேறு வர்க்கங்களில் மிகவும் மோசமாக ஒடுக்கப்படுவதும், ஆகவே மிகவும் புரட்சிகரமான

துமான பாட்டாளிவர்க்கத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளின் விஞ்ஞான பூர்வமான வெளிப்பாடாகும். அது எப்போதும் பகுதியா முழுமையா என்ற கணிதப் பிரச்சினைகளுக்குள் சிக்குப்படாது. அதனையும் மீறி எந்த நிலையிலும் எமது விடுதலையைச் சாதிப்பது எவ்வாறு என்ற பாட்டாளிவர்க்கத்தின் சிந்தனையும் செயலுமாகும். மார்க்சிசம், சமூக வளர்ச்சிப்போக்கை விஞ்ஞான பூர்வமாக விளக்கவும், மாறும் சமூகத்தின் இயக்க விதிகளை விளக்கி, அதை அதன் வளர்ச்சிப்பாதையில் மூன்னேறிச் செல்ல வழிகாட்டவும் செய்யும் தத்துவமாகும். எனவே இது தொடர்ந்து மனுக்குலத்தின் புதுப்பது அனுபவங்களை தொகுத்தும் பகுத்தும் தன்னை மேலும் வளப்படுத்தி வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் தத்துவமாகும்,

எனவே மார்க்சிசத்தை, தேசியப் பரிமாண மார்க்சிசம், தமிழ் நிலைப்பட்ட மார்க்சிசம் எனப் பிரித்துப் பேசிவிட முடியாது. மார்க்சிசம் சமூக வரலாற்றின் இரு வேறு காலகட்டங்களின் நிகழ்வுகளையும் நன்மைகளையும் விளக்கவும் வழிகாட்ட வும் செய்கிறபோதும், அது ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலுக்குள், குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துள் தன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. எனவே இவ்விரு முரண்பட்ட சந்ததியினரிடையேயான பார்வைவேறு பாட்டின் அடிப்படையை, அவர்களது வேறுபட்ட சமூக நிலை

களினதும், அனுபவங்களினதும் அடிப்படையிலேயே விளக்க முடியுமே அன்றி மார்க்சிச அறிவை அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட மொழிமூலங்களில் இருந்தல்ல. இந்த இருதரப்பினரும் ஒவ்வொருவரது முரண்பாட்டையும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போன்றும் அவர்களது தவறுன தத்துவார்த்த அடிப்படையை விளக்குமே அன்றி, 'மார்க்சிசப் பிரிவுகளை' அல்ல.

இந்தத் தவறுன கணிப்பீடு, பேராசிரியர், 'புதிய கருத்து நிலை' மார்க்சிசத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறி திருப்தியடையச் செய்கிறது. இப்புதிய கருத்து நிலை எது? இந்தக் கருத்து நிலை மார்க்சிசமா? அல்லது மார்க்சிசத்தை ஏற்பதா? என பேராசிரியர் பிரித்துப்பார்க்காமல் இரண்டும் ஒன்றே என முடிவுகட்டி விடுகிறார். இப்புதிய எழுந்துவரும் கருத்து நிலை, பழைய ஆண்டபரம்பரையான நிலப்பிரபத்துவத்தின் மீட்சிவாத உணர்வால் என்பது உண்மையே. ஆனால் பேராசிரியர் குறிப்பிடும் புதியகால சமூக அனுபவம். 'மேலாண்மை உடையதாக அமையும் சமூக வட்டம்' எது? பாட்டாளிவர்க்க, தொழிலாளிவிவசாயவர்க்க குரலாகவா இது ஒலிக்கிறது? இல்லை. எழுந்துவரும் தமிழ் தேசிய பூர்வவாவர்க்கம், தனக்கு புரட்சிகர ஆதரவு வேண்டி புரட்சிகர தத்துவத்தை—மார்க்சிசத்தை 'ஏற்

ருக்கொள்கிறது'. ஆனால், தன் னுடைய சொந்த நலன்களுக்கேற்ப மார்க்சிசத்தை திரித்துப் புரட்டி இத் தேசிய பூர்வவாவர்க்கம் பயன்படுத்திய போதும், பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டங்கள் கிளர்ந்தெழும் போது, (இந்த 'வட்டம்') எதிர் நிலை எடுக்க தயங்குவது கிடையாது.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பாதிரம், இன்னும் அரங்குக்கு வராத நிலையில் இத் தேசிய பூர்வவாவர்க்கம், மார்க்சிசத்தையும் ஏற்கும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் ஏற்கும். ஏன் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை யும் கூட ஏற்கும். ஆனால், வர்க்கப் போராட்டத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள இது ஒரு போதும் தயாராக இருப்பதில்லை. இதனுலேயே வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும், தமது சொந்த வர்க்க நலன்களுக்கேற்ப, வேறு பட்ட தீர்வுகளை முன்வைத்து 'மார்க்சிச' முகாம்களை உருவாக்கி விடுவதில் தேசிய பூர்வவாவர்க்கம் வெற்றி பெற்றுவிடுகிறது. 70பதுகளில் தேசிய பூர்வவாவர்க்கத்தின் தேசிய வழிப்பட்ட மார்க்சிசம் எவ்வாறு தேசிய பூர்வவாவர்க்க நலன்களுக்கு அவசியமாக இருந்ததோ அவ்வாறே 80பதுகளில் இவ்வர்க்கத்தின் மார்க்சிசம் தமிழ்நிலைப்பட்ட மார்க்சிசமாக ஆயிற்று. பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்தவரை 70பதுகளிலும் 80பதுகளிலும் அதன்

நிலைப்பாடு, இருவேறு கடமை களை எதிர் நோக்கவேண்டி ஏற் பட்டபோதும்—சமூககுழல் மாற்றங்கள் அதன் போர்தந்திரங்களில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தபோதிலும்—இருவேறு மார்க்சிசு முகாம்களை உருவாக்கிவிட வில்லை. பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு அதன் வரலாற்றுக் கடமைக் கான களமும் நடைமுறையும் மாறியபோதும் அது முரண் ‘மார்க்சிசு’ முகாம்களை உருவாக்கவில்லை; மாருக அதை செழுமைப்படுத்தியுள்ளது.

ஆக, முந்திய தலைமுறையும் சரி, இந்தத் தலைமுறையும் சரி, மார்க்சிசத்தை தமது வர்க்க நலனின்பாற்பட்டு, ‘ஏற் றுக் கொள்ளும்’ தத்துவமாகவே கருதின. பாட்டாளி வர்க்கத் தத்துவமான மார்க்சிசத்தைப் பயன் படுத்திய இருவேறு காலகட்ட தேசிய பூர்ஷவா வர்க்கங்களின் ‘புத்தகப்படிப்பு மார்க்சிசமும்’ வெவ்வேறு நிலையை எடுத்த போதும் இரண்டும் சாராம்சத் தில் ஒன்றே. அவை மார்க்சிசத்துவத்தை பாட்டாளி வர்க்கத் தத்துவமாக ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. ஆயினும், காலனியாதிக்க காலகட்டத்தில் தேசிய பூர்ஷவா வர்க்கம் ஒரு அடக்கப்பட்ட வர்க்கமான போதிலும், மார்க்சிசம் தேசிய பூர்ஷவா வர்க்கத்தின் தத்துவத்தின் குரலான்படை பேராசிரியர் முடிவு செய்துகொள்ளவிடுவிடுவோம்.

3. இந்தப் பார்வைக் குழப்பமானது, பேராசிரியருக்கு சேரன் கவிதைகளின் வர்க்கச்சார்பை திட்டவட்டமாக சொல்ல முடியாமல் செய்து விடுகிறது. தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினை 1956 முதல் எழுந்து வளரத் தொடங்கிய போதிலும் 81இன் பிறப்பட்டகாலங்களிலேயே பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதுபோல “அளவிலும் தரத்திலும்” ஒரு முக்கிய மாற்றமடைந்துள்ளது. 81இன் பிறகாலங்களில் எழுந்து வந்த போராட்டங்கள் தேசியர்தியான உணர்வுகளையும் விழிப்பினையும் பெரிதும் வளர்த்துவிட்டுள்ளன. எனவே இக்கால கட்டத்தில் தோன்றும் கவிஞர் களையும் இந் நிலைமைகள் தவிர்க்க முடியாமல் பாதிக்கவே செய்யும். மக்களுடனும் அவர்களது போராட்ட இயக்கத்துடனும் தன்னை ஐங்கியப்படுத்திக்கொண்டும், அந்த அனுபவத்தில் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டும் உள்ள ஒரு கவிஞருக்கு ‘இயல்பாகவே இவ்வனுபவங்கள் பொங்கி கண்தைகளாக வெளிப்பாடு காணும். சாதாரணமாக மக்களது வாழ்வையும், அவர்களது போராட்டங்களையும் அவர்களது உணர்வுகளையும் ரத்தமும் சுதாயுமாக அனுபவிக்கும் ஒரு கவிஞர்தான் பழகும் மக்களது குரலின் சத்திய வெளிப்பாடாக தனது கவிதைகளைப் பிரசவிக்கிறுன்.

இது தவிர, போராட்டங்கள் மக்களது எண்ணங்கள் போன்ற

வற்றில் தன்னை ஜக்கியப்படுத்தி அதன் போக்கினை வரலாற்று வளர்க்கிடப் போக்கோடு ஒட்டிக் கவனித்து அனுபவிக்காது, போராட்டங்களின் தோற்றங்களையும் போக்குகளையும் கண்டு பிரமித்து இழுபட்டுச் செல்லும் அல்லது அந்த அலையில் அடிபட்டுச் செல்லும் கலைஞருடைய படைப்புகளும், இப் போராட்டங்கள், இயக்கங்களிலிருந்து தன்னை விலக்கிக்கொண்டு ஒரு வகை விமர்சன தோக்கில் இவற்றைப் பார்க்கும் கலைஞருது படைப்புகளும் கூட இந்த சூழ விள்ளென் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தும்.

எழுந்துவந்த தேசியவாத அலை ஏற்படுத்திய போராட்ட சல்லப்பு மக்களின் போராட்டங்ரவு நிலையினை — அல்லது நாடித்துடியிலை மீறிப் பெரிதாக ஓலிக்கிறபோது, வாழ்க்கை, சமூக இயக்கப்போக்கு பற்றிய வரலாற்று அனுபவங்களோ டொட்டிய தீர்க்கமான கணிப் போடு மக்களுடன் தன்னை ஜக்கியப்படுத்த ஒரு கலைஞர் தவறு வானாலும் அவன் இந்த ஓலிய ஸைகளால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டவனும் இவற்றில் அள்ளுங்கடு செல்வது தவிர்க்க முடியாததாய் ஆகிவிடும்.

எழுந்துவரும் புதிய சமூக அனுபவத்தை அதன்வரலாற்று இயங்கியல் விதிகளினாடு புரிந்து கொள்ளவோ அது பற்றிய இயங்கியல் அறிவோ அற்ற நிலையில்

நாவல் எழுதுவது சாத்திய மில்லை. ஆனால் கவிதை இந்த உணர்வு நிலைகளை, இந்த விதி களைப்பற்றிய பிரக்ஞஞின்றியே வெளிப்பாடு காண முடியும். ஏனெனில் கவிஞரில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பிலை அவனுல் வெளிப்படுத்த முடிந்தாலே கவிதை உணர்வின் வெளிப்பாடாக உருவாகி விடுகிறது. சமூக இயக்கப் போக்கை பூரிந்து கொள்ள முடிவைக்கிற தனது கருத்து நிலையை பிரக்ஞஞ பூர்வமாக உணராயலே, ‘மேஜாண்மை செலுத்தும் சமூக அனுபவத்திற் கேற்ப’ தனது அனுபவங்களை வெளிப்படுத்த உரிய சாதனம் கவிதை தவிர வேறால் சேர நூம் கூட எழுந்துவந்த தேசிய கலையினால் பெரிதும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு (தனது கருத்து நிலையிலை பிரக்ஞஞ பூர்வமாக உணர்ந்திராயல்) அதன் வெளிப்பாடாக கவிதைகளை தருகிறார். அவர் பிரக்ஞஞ பூர்வமாக தனது வர்க்கச் சார்பிலை உணர்ந்து கொள்ளாவிட்டனும் கூட பேராசிரியர் அவர்கள் அதனை உணர்ந்து கொள்ளாதிருத்தல் சரியல் வலவே!

தமிழில் சிறுகதையின் ‘தோற்றமும் வளர்க்கியும்’ என்ற நாலில் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பற்றிய வியர்சனத்தில் பேராசிரியர் எழுதுகிறார்.

“பெருகிப் பாய்ந்து சென்ற அரசியல் சமூக இயக்க நதியின் அடித்தளத்திலிருந்த சமூகரை

யும், வெள்ளத்துடன் வெள்ளமாய் பாய்ந்த குப்பைகளையும், பிரித்தறியாதபடி வெள்ளத்துடன் கலந்து பாய்ந்த மண்ணையும் பாய்ச்சல் நேரத்திலேயே பார்த்துக் கண்டு பிடித்தவர் புது மைப்பித்தன்.

இந்திய கதந்திரப் போராட்டத்தேசிய எழுச்சிக்காலத்தில் புது மைப்பித்தனை திறம்பா... ஒரு மூன்றாம் மனிதனுக்கு நின்று வியர்சிக்க முடிந்த பேராசிரியருக்கு, சேரனை வியர்சிக்க முடியாமல் போனது ஏன்? தமிழ் தேசிய வாத அகையில் வெள்ளத்துடன் வெள்ளமாகப் பாய்ந்த குப்பைகளையும், மண்ணையும் இனங்காண முடியாமல் போவது, அந்த தேசிய போராட்டத்தில் பேராசிரியரும் அள்ளுபட்டு விடப்பாரோ என்ற சந்தேகத்தை ஊட்டுகிறது.

பரந்துபட்ட மக்களுடனும் அவர்களது உணர்வுடனும் தன்னை முழுமையாக ஜக்கியப்படுத்திக் கொள்ளும் கலைஞர்கள் இயல்பாகவே அவர்களது இதுயத் துடிப்பினை அனுபவிப்பவாக, அவர்களது வாழ்க்கையின் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாக வெளி வரும் ஆழந்த பெருமுச்சுகளின் ஒலிகளைக் கூட தனது படைப்பிற்கு பயன்படுத்தி உயிருட்டி விடுகிறன். மக்களது மொழியும், உணர்வும் அவனது படைப்பிற்கு உயிருட்டும் ஜீவசத்துக்களாகி விடுகின்றன. இந்த விசயம்பற்றி

குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் சரியாகவே 'முந்திய சமூக அனுபவத்தின் வழிவந்த இலக்கியத் திரட்சியின் மீது காலூன்றி நினை கொண்டு (ஆனால் அது பற்றிய பிரக்ஞங்கில்லாது) புதிய அனுபவத்திற்கு வேண்டிய சொற் சித்திரத்தை வழங்குகிறார்' என்று குறிப்பிட்ட போதிலும் அதற்கான அடிப்படைகளை இன்கண்டு வெளிப்படுத்துவதில் தவறி விடுகிறார். பேராசிரியரின் தவறுன் புதிய கருத்து நிலை பற்றிய குணப்பீடானது, 'சேரனை வெளமான சொல்லாட்சிக்கு பழைய இலக்கிய அனுபவங்கள் துணைப்போக வேண்டியமைக்கான காரணம், அவர் தேசிய வாத அலையில் அள்ளுப்பட்டு— சமூக வளர்ச்சிப்போக்கின் பாதையில் தனது கால்களை பதிய விடாது போன்ற காரணமான ஆராய்வதற்கு இயலாமல் செய்துவிட்டது. பரந்துபட்டமக்களின் வாழ்வுடனும் உணர்வுடனும் ஜக்கியமாவதும், வரவாற்று வழிகளைப் புரிந்து கொண்டு செயல்படுவதும் அவசியம் என்பதைப் பேராசிரியர் புதிந்துகொள்ளவில்லை என்பதை விடவும், இத்தேசியவாத அலையின் வேகம் ஆடிக்காற்றுகிப் பேராசிரியரையும் இழுத்துச் செல்கிறதோ என்ற ஜயறவே தற்போது மேலோங்குகிறது.

4. தமிழ் தேசிய எழுச்சியின் குரலானது தமிழ் தேசிய பூர்வவா வர்க்கக் குரலாக எழு

வது—அது இயல்பானதே என்பதால்—மார்க்சிச வாதிகளால் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய தாகும். ஆயினும் மார்க்சிசம். தேசிய எழுச்சியையோ, தேசிய விடு தலைப்போராட்டங்களையோ ஆதரிக்கும் அதேவேளை, அது தன்னை அதற்குள் கருக்கிக் கொள்வதில்லை. அது அதனையும் மீறி சரண்டலற்ற ஒரு சமுதாயத்தைப் படைக்க மானுடத்தின் முடிவான விடுதலைக்கான வழியினைக்காட்டபயன்படும் தத்துவமாகும். தேசிய பூர்வ்வாவர்க்கமானது, தனது சுதந்திரமான உற்பத்தி, சந்தைவாய்ப்பு சரண்டல் மற்றும் இன்னேரங்னதனது வர்க்க நலன்களுக்காக பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட 'புதிய கருத்து நிலை' யினை உடையதாக இருக்கும். ஆயினும் அது மார்க்சிசத்தை தனது தத்துவமாக கொள்வதில்லை. அப்படி அது சொல்லினும் கூட அது மார்க்சிசமல்ல; மார்க்சிசப் பொலியோகும்.

மார்க்சிசம், சமூகத்தில் நிலவும் வர்க்கங்களையும், வர்க்கச் சமுதாயத்தின் இயல்பான சரண்டலையும், இச் சரண்டலைமைப்பின் கீழான சிரமிந்த நிலைமைகளையும், வர்க்கப் போராட்டங்களையும் விளக்குவதும் சமூகமாறுதலுக்கு—புரட்சிக்கு—உரிய அவசியத்தை போதிப்பதுமான தத்துவமாகும். அது வர்க்க சமுதாயத்தில் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும், போக்குகளும் வர்க்க

சார்பானவை என்பதை தோலு நித்துக் காட்டும் விஞ்ஞானமாகும்.

அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் தேசியபூர்வ்வாவர்க்கமானது, தனமீதான் அடக்குமுறைகளை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி உயர்த்துகிறது. இது சரண்டும் வர்க்கமாயினும், அடக்கப்படும் தன்மை காரணமாக போர்க்கு குணுமசம் கொண்டதாக, அடக்குமுறைகளை எதிர்த்து நிற்கும். இத்தேசியபூர்வ்வாவர்க்கத்தின் போராட்ட எழுச்சியின் முற்போக்கான பாத்திரத்தை இட்டு மார்க்சிச வாதிகள் மத்தியில் நேசபூர்வமான அனுகூலமறைஞ்சு. ஆயினும் இத் தேசியபூர்வ்வாவர்க்கம், ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கத்தையும் சரண்டலையும், நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் எதிர்க்கும் அதேவேளை, தனது சரண்டலை நியாயப்படுத்துவதையும் சமுதாயத்தின் வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கை தடுத்து நிறுத்தும் தன்மையையும், தனது தேசியவாத எழுச்சியை வலதுசாரி போக்கில் வளர்விட்டு எழுந்துவரும் பரந்துபட்டமக்களின் புரட்சிகர எழுச்சிக்கு அஞ்சி, பெரும் பூர்வ்வாவர்க்கம், நிலப்பிரபுத்துவம் ஆகிய வற்றுடன் சமரசம் செய்து கொண்டு இனவாத, தேசிய வெறிகளுக்கு உள்ளாகும் தன்மையை தனது வளர்ச்சிப்போக்கில் கொண்டிருக்கும் என்பதை

யும் மார்க்சிச வாதிகள் மறந்து விடுவதில்லை.

மார்க்சிச கருத்து நிலையானது தேசியவாத அலையுடன்தான் அன்றூப்படுவதை அனுமதிப்ப தில்லை. அது அதனையும் மீறி, அதனையும் கடந்து தனது கடமையை நிறைவேற்றுகிறது. அது மக்களுடன் தன்னைப்பினைத்துக் கொள்ளவும், அவர்களின் வாலாக அன்றூப்பட்டுச் செல்லாது, வரலாற்று விதையை அவர்களுக்குப் புகட்டி அவர்களின் விடிவுக்கான பாதையில் அமைத்துக்செல்ல செயலுக்கத்துடன் முயல்கிறது. பேராசிரியருக்கு மார்க்சிசத்தை ஏற்றுக்கொள்வதனால் மார்க்சிசமாகத் தென்படும் இந்த தேசிய பூர்வவாவர்க்கப் புதிய கருத்து நிலை, தேசிய வாதக்குரலையும் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான குரலையும் ஒங்கி ஒலிக்கிறது.

இந்தவகையில் வகைப்படுத்துகையில் சேரனின் கவிதைகளின் வர்க்க சார்பு தேசிய பூர்வவாவர்க்க சார்பெண்பது வெளிப்படையாகிறது. பேராசிரியரின் தவறை கணிப்பீடு, ஓரளவு சரியாக இதை இனங்காணும் போதும், அதை இயல்பானதாக ஏற்று அமைதி காணக்கூடியது விடுகிறது. சேரனின் கவிதைகளைப்பற்றி குறிப்பிடுகையில் தமிழ்ப்பகுதிகளின் விடுதலையே தமிழ்மக்களுக்கான விடுதலை என்ற கருத்தே இங்கு காணப்

பட்டாலும், இங்கு தமிழ் நிலைப்பாடு பிறகு விரோதமாக தொனிக்கவில்லை.' என்று சிறப்பித்துக் கூறவும் 'மற்றவர்களால் விளங்கிக்கொள்ளத்தக்க (அமுததம் எமது) ஒரு தேசிய இனவாதத்தினை முன்வைக்கும் ஒரு வஞக் காட்டும் சிரத்தை இங்கு முக்கியமாகிறது' என்றும் அமைதி காணகிறார். தமிழ்தேசிய பூர்வவாவர்க்கத்தின் முற்போக்கான இயல்பு காரணமாக, அது இனவாதத்தை பேசாத போதெல்லாம் 'அதை மார்க்சிசம்' என மயங்கிவிடும் தன்மையை பேராசிரியர் கொண்டிருக்கிறார். இவரது வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத அனுங்குமிறை தேசியவாத அலைவனினால் பெரிதும் குழப்பட்டு விடுவதையும், இவரது மார்க்சிசம், தேசியவாதத்தினுள் சிக்கி திரிபுபட்டுப் போவதையும் இங்கு நாம் தெளிவாகக் காணலாம். சேரனின் தமிழ் தேசிய (இடதுசாரி) பூர்வவாவர்க்க குரல் மார்க்சிசமாக, கணிப்பிற்குரியதாக பேராசிரியருக்குத் தென்படுவதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை தான். தேசிய பூர்வவாவர்க்கத்தின் இடதுசாரிப்பிரிவு எப்போதும் தேச பக்த உணர்வினை ஊட்டுவதிலும், பொழி இனால்லார்வுகளை வெளிப்படுத்துவதிலும் முன்னிற்கும். ஏனென்றால், இது பரந்துபட்ட மக்களைத் தெருடு சேர்த்துக்கொள்ள இது மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும். பரந்துபட்ட தொழிலாள விவ

சாயப் பெருந்திரவினரே, தன் ஞெடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளாமல், தேசிய பூர்வவா வர்க்கம் தனது ‘சதந்திரமான’ தேசத்தை மீட்டெடுக்க முடியாதென்பதை உணர்வதனால், அது மக்களை இந்த ‘தேசிய’ பதாகையின் கீழ் ஆணிதிரட்ட முயல்கிறது. தொழிலாள விவசாயிகளை வர்க்க சீதியாக விழிப் பூட்டவோ, அவ்வாறு அவர்களை அணிதிரட்டவோ அவர்களது துன்ப துயரங்களிலிருந்து அவர்கள் விடுபடுவதற்காக, தொழிலாள விவசாயிகளது அரசத்திகாரத்தை நிறுவுவதற்கான பரட்சியை மேற்கொள்ளவோ மார்க்கிசம் வழிகாட்டுவது போல தேசிய பூர்வவா வர்க்கம் முயல்வதில்லை. ஏனெனில், அது அதன் சொந்த வர்க்க நலன்களுக்கு எதிரானது என்பதால், தொழிலாள விவசாயிகளின் எழுச்சி வேகத்தை கற்பண பண்ணவே அது அஞ்சிகிறது. எனவே இலகுவாக அவர்களை தனது வாலாக இணைக்க இந்த மொழி, பண்பாடு, தேசம் போன்ற உணர்வுகளை ஊட்ட முனைகிறது.

எனவே, புதிய சமூக அனுபவத்தினை விளக்கும் இப் புதிய கருத்து நிலை—தேசிய பூர்வவா உலக நோக்கு—சேரணை ஆளுகை செலுத்துவது காரணமாக தேசியவாத அலைகளையும் மீறி பரந்து பட்ட மக்களின் நாடித்துடிப்பை ஸ்பரிசிக்கவும் தேசியவாத அலையை விமர்சன பூர்வமாக

அனுகவும் அவருக்கு இயலுமல்செய்து விடுகிறது. இதனால் தான், பேராசிரியர் குறிப்பிட்டதுபோல, புதிய சமூக அனுபவத்திற்கு வேண்டிய சொற்சித்திரங்களை பழைய சமூக அனுபவத்தின் வழிவந்த இலக்கியங்களில் இருந்து பெற்று வழங்குகிற நிலைய சேரனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பது இங்கு உய்த்தறிந்து கொள்ளப்படவேண்டியதாகும்.

5. ஏழத்து தமிழ் கவிதை உலகில் இன்று பலராலும் புகழப்படுபவரும், முக்கியமானவராக கருதப்படுபவருமான சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய எமது இந்த கணிப்பீடானது பலருக்கு ஆத்திரத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் மூட்டி விடலாம். ஆனால் இத்தகைய ஆத்திரங்களுக்கு எத்தகைய அர்த்தங்களும் கிடையாது. ஏனென்றால் சேரனின் கவிதைகளின் நயத்தை—அதன்தரத்தினின்றும் கூட்டி யோகுறைத்தோ அல்லாமல்—புரிந்து கொள்வதன் மூலமாகவே அவரையும், அவரது கவிதைகளையும் மேலும் வளப்படுத்துவதற்கு ஒரு விமர்சனம் உதவிசெய்ய முடியும்.

இன்றைய தமிழ் கவிதை உலகில் மொழியை நன்கு கையாளும் லாவகமும், வீச்சும் கொண்ட கவிஞரை சேரண்டனை வெளிக்காட்டியுள்ளார், ஒப்பீட்டளவில் இவர் சிறந்த

கவிஞராக இருந்த போதும், இவரது கவிதைகள் மேலும் பண்பட்டு வளமடையவும், மானுடத்தின் விடுதலைக்காக குரலெழுப்புவதாக அது வளர்ச்சி பெறவும், அவரது கவிதைகளை அதன் தரத்துக்கு மேலாகவே புகழாரம் குட்டும் கோஷ்டியினரால், உதவினிடமுடியாது. சேரனின் கவிதைகள் தேசியவாத அலைகளினால் அன்றூப்பட்டு தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்க குரலாக வெளிப்படுவதை சுட்டிக்காட்டுவதும், அவரது மக்கள் பரிசுசய ஈடுபாட்டிற்கு ஏற்படுகிற தடை (இதற்கும் அவ்வர்க்க நிலைப்பாடே காரணம்) அவரது கவிதையில் மொழியை கையாளவதில் சோடை போகச் செய்வதை தெரியப்படுத்துவதும், அவரைத் திருந்தவும், மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு உயர வழிவகுக்குமானால் பேராசிரியரின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் ‘நாம் ஒரு முக்கியமான கவிஞரே எதிர்க்காலத்தில் இழக்க மாட்டோம்’—அவ்வாறு நம்புவோம்.

தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், எமது தேசம், எமது நிலம் என்ற கோசங்களை முன்வைக்கும் என்று பார்த்தோம். காலங்காலமாக நிலங்களை உழுதும் பண்படுத்தியும் பாடுபட்டு உழைத்த ஏழை விவசாயிகளின் கரங்களிலிருந்து நிலங்களை பிடிக்குவதிலும், அவர்களை சுரண்டிமேலும் ஒட்டாண்டியாக்குவதிலும் தீவிரமாகவும் ஊக்கமாக

வும் செயல்பட்டு வந்த நிலப்பிரபுத்துவத்தின் வயிற்றில் பிறந்ததுதான் இந்த தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம். இது, ‘எமது நிலம்’ என்று குரலெழுப்புவதெல்லாம், கூவி விவசாயிகள், மற்றும் வறிய விவசாயிகளின் கைகளில் நிலத்தைப் பங்கிட்டளிக்கும்—நிலப்புரட்சிக் குரலாக அல்லாமல், தேசத்தின் அதிகாரத்தை தான் கைப்பற்ற எழுப்பும் குரலாக அமைகிறது.

சேரனிடமும்,

“.. எமது நிலத்தை அசுத்தப் படுத்துவதை எப்படி நாங்கள் அனுமதிக்க முடியும்...?”

என்றும், ‘கிறிஸ்தவ சோசிசம்’ பேசிய தேசியவாதியான விமலதாசனை நோக்கி

“.. இறுதிவரையில் நாம் வழி தொடர்வோம் ..” என்றும்

“.. உனதும் உணப்போன்ற ஏராளம் மக்களாதும் நினைவுச்சாசனத்தை இந்த நிலத்தில் நாம் பொறிப்போம் !”

என்பதும் இன்னும் சிங்களத்தோழிக்கு கடிதம் எழுதுவதிலும் ஒரு தேசியவாதியின் குரலையே நாம் கேட்கிறோம்.

இதை இன்னும் தெளிவாக கவிஞரின்

“இரவல் படையில்
புரட்சி எதற்கு?”

என்ற புகழ் பெற்றவரிகளினால் நாம் அறிய முடியும்.

தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் ‘புரட்சி’ என்று கருதுவது தனது அதிகாரத்தை நிலை நாட்டுவதையே. புரட்சி என்பது, பரந்து பட்ட மக்களால் நடாத்தப்படுவது; மக்களே புரட்சியாளர்கள் என்பதே பாட்டாளி வர்க்க தத்துவம்—அதுவே மார்க்கிசம். ஆனால் தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், தனது சொந்த அதிகாரத்தை பெற்றுக்கொள்ள வேறு வழியின்றி மக்களிடம் வருகிற தாயினும் அது மக்களே புரட்சியாளர் என ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

ஏ கா திபதி யங்களினதும், நிலப்பிரபுத்துவத்தினதும் ஆதிக கத்திவிருந்து விடுபட விரும்பும் இது தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், ‘இரவல் படையில்’ அதிகாரம் பெற்று, விடமுடியாது என்பதை தெரிந்து கொள்கிறது. ஆனால், புரட்சி பரந்துபட்ட மக்களால் நடாத்தப்படுவது என்பதால் இரவல் படையில் புரட்சி சாத்திய மில்லீ என்பதை இது அறிந்து கொள்வதில்லை ‘இரவல் படையில் புரட்சி’ (இதன் அர்த்தம் வெற்று ஆட்சி மாற்றமே) நடை பெற்றுல், தனது சுதந்திரமான ஆதிகம் அற்றுவிடும் என்பதாலேயே அது அதனை நிராகரிக்கி

நது புரட்சி சாத்தியமில்லீ என்று நம்புவர்கள்—‘எதற்கு?’ என்று கேட்கமாட்டார்கள். ‘புரட்சி எதற்கு?’ என்னும் போதே ‘அது சாத்தியம், ஆயி னும் பயனில்லை’ என்ற தொனியே எழுகிறது. தேசிய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், பேராசிரியர் சொல்வது போல, ‘தமிழ்ப் பகுதிகளின் விடுதலையே’ புரட்சியாக நினைக்கிறது. எனவே அதனை சாதிக்க விரும்பும் ஏகாதி பத்திய சார்பு பிறபோக்கு வது திவிரவாத பெரும் பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்க்கவும் நெயான்டி செய்யவுமே இக்குரலை அது எழுப்புகிறது. தனது சுதந்திரமான சுரண்டலுக்கு வழிகோலாத ‘புரட்சி’ எதற்கு என்பது தான் இந்த குரவின் அடிப்படை.. மக்களே புரட்சியாளர் என்பதை ஏற்கும் மார்க்கிய கருத்து நிலை ‘புரட்சி எது?’ என்ற குரலையே எழுப்பும். ஆனால், இது தேசிய பூர்ஷ்வா குரலாயிற்றே! எனவே அது இவ்வாறு தான் வரும்.

‘இரவல் படையில்
புரட்சி எதற்கு?’

உண்மையில் புரட்சி என்பது வெறும் எல்லைப்பிரிப்பால்ல. அதற்கும் மேலாக, அது ஒடுக்கப் பட்ட தொழிலாளர் விவசாயிகள் தமது அரசத்திகாரத்தை நிறுவுதற்கான, சமூகத்தின் அரசத்திகாரத்தை பறித்தெடுத்து அதை தலை சீழாக்குவதற்கான,

வரலாற்று இயக்கப்போக்கிற்கு, அதன் வளர்ச்சிக்கு வழிதிறந்து விடுகிற போராட்டமாகும். 'எல்லைப் பிரிப்பை' புரட்சி என குறிப்பிட தேசிய பூர்ஷவாக கணக்கு மட்டுமே முடியும்!

தேசியவாத அலையில் அள்ளுப்பட்டு தேசிய பூர்ஷவா வர்க்கக் குரலாக ஒலிக்கத் தொடங்கி விட்டதன் காரணமாக, கவிஞர் ஏல் மக்களுடனும் அவர்களது துன்பதுயரங்களுடனும், அவற்றிற்கெதிரான போராட்டங்களுடனும் ஜக்கியப்பட்டு நின்று, தூரதிருஷ்டியுடன் இந்த அலையையும் மீறி விமர்சித்து பாடிவிட முடியவில்லை. இதனால்

'எங்கள் பலத்தில் எங்கள் கால்களில் தங்கி நில்லுங்கள்'

என்றும் நிலையாக கவே சொல்ல முடிகிறது.

'இனியொரு புதுவிதி செய்வோம்'

என்ற பாரதியின் குரல், பாரத தேச மக்களின் குரலாக வீச்சடனும் கம்பீரத்துடனும் ஒலிப்பதற்கும்.

'எட்டா கொடுவானை மிகு கொடியோர் உடல்படவே'

என்ற பாரதிதாசனின் குரல் ஆக்கிரோசமாக தான் கூட்டத் த்துவுள் ஒருவனாக நின்று சொல்வதாக ஒலிப்பதற்கும் இந்த முன்

நிலை உத்தரவுக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளி இவரது மக்களுடனும், போராட்டங்களுடனுமான ஜக்கியத்தினை தெளி வாக்கிலிடுகிறது.

மக்களுடனும், அவர்களது துன்பங்களுடனும் ஜக்கியமாகா மல் விலகவிலக கவிஞர் வரிகளில் உயிர்ப்பு அறுந்த போகத் தொடங்கும். உணர்வுகளை சரிவர வெளிப்படுத்துவதற்கான மொழி வந்து சேராமல் போய்விடுகிறது. இது கண்ணதாசனில் மிகவும் தெளி வாகத் தெரிந்தது. பழந்தமிழ் இலக்கியப்புவரை அவனுக்கு கைகொடுத்து உதவிய போதும், மக்களிடம் வாழும் மொழியை இலக்கியமாக்கும் வாய்ப்பு அறுந்து, உணர்வுகளை திறம்பத் வெளிப்படுத்த முடியாமல் போய்விடுகிறது. சேரவிடமும், இன்னும் முழுதாக அந்த ஆபத்து உருவாகாவிட்டாலும். அதற்கான ஆரம்பங்கள் உருவாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவரது வர்க்கசார்பு, மக்களுடனுள் ஜக்கியத்திற்கு எதிராக நிற்கும் போது இது தவிர்க்கவியலாததே. ஆனால் இந்த வர்க்கசார்ஸ்பை உடைத்துக்கொண்டு, மக்களுடன் தன்னை ஜக்கியப்படுத்திக் கொள்வாரானால், இவரது மொழி ஆற்றல் மேலும் வளம் பெற வாய்ப்புக்கள் நிறையவே உண்டு.

'நாங்கள் எதை இழந்தோம்'

என்று நன்பன் ஒருவனின் மறைவு குறித்துப் பாடுகையில்,

இந்தக் குறைபாட்டை நாம் தெளிவாகக் காணலாம்.

‘நெறக்கிரே,

நீள் விசம்பே,

நெஞ்சிரங்கா சூரியனே’

என்று வரிகள் வந்து விழும் போது, சோகம் மிகவும் இயல் பாக சொற்களில் கச்சிதமாக வெளிப்பாட்டைகிறது.

‘நெஞ்சிரங்கா சூரியனே’

என்ற வரியில் ஆழ மான சோகத்தை மிகவும் இயல்பாக வெளிப்படுத்தினிடுகிற கவிஞர்கள் அடுத்ததாக, அந்த வரியில் வளர்த்தெடுத்த சோகத்தை வளர்க்க முடியாமல் தடுயாறி விடுகிறார் சோக இழை, வீணையின் தந்தி அறுந்து திட்டரென நாதம் நின்றது போல அறுபட்டுப் போகிறது. கவினத வரிகள் ஊட்டிய காட்சிப் படிமம் திட்ட ரென இடம்மாறி விடுகிறது.

‘புல்லின் இதழ் நுனியில் பூத்திருக்கும் பனித்துவியே’

என்று அடுத்த வரிகள் வரும் போது, சோகம் நின்றபோக, ஒரு புதிய காட்சி விரிந்து விடுகிறது. இதனால் இனிய இனங்காலை நேரத்தினை நினைவூட்டுகிற ஒரு இதமான உணர்வினை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. இது கவிஞரது சோகத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதற்குப் பதில் திட்டரென அறுபட்டு, ஒரு அயை தியான் நேரத்தில் ஒரு ரசிக

வின் மனோநிலையுடன் புல்லின் இதழ் நுனியை ரசிக்கும் கவிஞர் கூக தன்னை மாற்றி விடுகிறது.

நண்பனின் மறைவு ஏற்படுத்திய சோகம், இதயத்தில் கரைந்து வெளிப்படுகையில், அந்த சொற்கள் தொற்றுவைக்கும் உணர்வு திட்டரென அறுந்து விடுகிறது.

நெஞ்சைச்சகரைக்கும் ஒப்பாரி கள் மிகவும் வெமாகப் பழங்கும் தமிழ் மொழியில், மக்களின் மொழியில், கவிஞருக்கு சோகத்தைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்த முடியாது போய்விட்டது ஏன்? அவரது உணர்வு நிலையை வார்த்தைக்குள் சிறைப்பிடிக்க முடியாது போய்விட்டது ஏன்? மக்களின் அன்றை வாழ்வுண் கலந்து பழகி, அவர்களின் பேச்சு மொழியுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளும் போது கவிஞருக்கு உணர்வை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் அள்ள அள்ள குறையாமல் கிடைத்துவிடும். கம்பனுக்கு ‘துமி’ கிடைத்தது போலி அது இல்லாத போது ‘பனித்துவி’ இயல்பற்று வந்து விடுகிறது.

6. இவையெல்லாவற்றையும் எழுதும்போது, சேரனின் சிருஷ்டியாற்றலையோ, அவரது கவித்துவச் சிறப்பையோ, நாம் மறந்து விட தாக யாரும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. சேரன் ஒரு சிறந்த கவிஞரைக் கவர

இந்தகைய விமர்சனங்களின் அவசியத்தை முன்னிட்டு அவரின் கவிதைகளில் உள்ள பிரச்சினைக்குரிய அம்சங்களில் சில வற்றை மட்டுமே இங்கு தொட்டுள்ளோம். இலக்கியத்தின் சமூகப்பயண்பாடு பற்றிய நோக்குடன் நாம் இதனை அனுரும்போது, அவரது சிறிப்புகள் பற்றி எழுதாதது ஒரு குறையாகப்படலாம். ஆனால், அவரது கவிதையின் சிறிப்புகள் பற்றி நிறையவே பேசப்பட்டுள்ளன. நாமும் மேலும் அவற்றைக் குறிப்பிடுவது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கத்திற்கு அப்பாஸ்பட்டது என்பதால் சில முக்கிய குறிப்புகளை கூறி முடிக்கலாம் என கருதுகிறோம்.

சேரனின் கவித்துவ ஆற்றல் மேலும் வளம் பெறவும், அவரது கவிதைகள் சமூக பயன்பாடு மிக்கவையாக, மானுடத்தின் விடிவுக்கான கவிதைகளாக மினிரவும் வேண்டுமானால் அவர்தான் சார்ந்துள்ள கருத்து நிலையையும், வர்க்க நிலைப்பாட்டையும் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு, பரந்துபட்ட மக்களின் துண்ப துயரங்களுடனும், அவர்களது அதற்கான போராட்டங்களுடனும் தன்னை ஜக்கியப்படுத்திக் கொள்வது அவசியம்.

வர்க்க சமூகதாயத்தில் எல்லாமே வர்க்க சார்பானவை இலக்கியங்கள் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. நிலவும் சுரண்டல் சமூக அமைப்பை தகர்த்தெறிய வும், புதிய மக்கள் சன்னாயக

சமூக அமைப்பை நிறுவும் பரந்துபட்ட மக்கள் புரட்சிகர போராட்டங்களை நடாத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள் நிலவும் பிறபோக்கு ஒடுக்குமுறை பண்பாடு கலாச்சாரம் பண்பாட்டுற்கான போராட்ட எழுச்சியில் தன்னை ஜக்கியப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமே, ஒரு கலைஞர்களது வரலாற்றுக்கடமையை சரிவர செய்ய முடியும்.

நிலவும் சமூக அமைப்பை அப்பலப்படுத்தவும், பரந்துபட்ட மக்களை புரட்சியை நோக்கி உந்தித் தள்ளவும் உதவும் விதத் தில் தனது படைப்புகளை ஒரு கலைஞர் ஆக்கும்போதுதான் அவன் மக்கள் கலைஞரைகிறான். அப்போதுதான் அந்தக் கலைகாலத்தை வென்று நின்று நிலைக்கிறது. காலத்துக்குக் காலம் பலகளிருார்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளாக தோற்றம் காட்டினும் கூட இந்தப்பாதையில் காலபதித்து தன் வரலாற்றுக்கடமையை முன்னெடுப்பதில் ஆர்வமுடன் நின்று உழைக்கும் கலைஞரே காலத்தால் அழியாத குரியங்க நின்று நிலைக்க முடியும்.

தமிழில் ஒரு பாரதி இருந்தான் பின்பு பலகவிஞர் வந்தனர்; போயினர், ஆயினும், அவன் இடம் இன்னும் வெற்றிடமாகவே உள்ளது!

நான் சொல்வதைக்
கேட்டுக் கொள்.

சிறுவனே கடவிடம் போகாதே!

இப்பொழுதெல்லாம்
அங்கு நண்டினைக் காலைய
சோகிகள், சிப்பிகள்
உனக்கு வேண்டிய அழிய கல்லுகள்
ஒன்றுமே இராது
மீனவர் கூட கடவில் செல்லார்
படகும், வள்ளமும்
முன்புதெரிந்த பாய்மர ஒடமும்
இப்பொழுதெல்லாம் கரைகளில் இல்லை.
குரிய ஒளியில் பொன்னென மினிர்ந்த
மண்ணும் இல்லை.
கரைகளில் தெரிந்த மனிததடயமும்
அற்றுப் போயிற்று
இப்பொழுதெல்லாம் புதிய உருவங்கள்
புதிய ஒலிகள்
புதிய புதிய நவீனக்கப்பல்கள்

இரவு வந்தால் தரையை நோக்கி
வெடிகள் கேட்கும்.
ஆரம்பத்தில் முன்புகாலை
வானவேடிக்கை என்றே நம்பினேம்
இப்போ அறிந்தோம்
யுத்தக்கப்பல்

இனவகள்
அம்மா கூறிய உலகப்போரினை
ஞாபக முறுத்தும்
“திடீரென விமானம் வரும்
சங்குகள் ஊதும்

மணிகள் ஒவிக்கும்
 வாயில் தடிவைத்து படுத்துக்கொன்வர்''
 இப்படி இருந்தது உலகப்போர்
 எனினும், அவர்கள்
 தமது கடவிடம் சென்றனர்
 அதனது அலையில் கால்களைப் புதைத்தும்
 பெரிய அலைகளைக் கண்டு ஓடியும்
 கரையில் குழியைக் கிண்டிட
 தண்ணீர் வந்ததும்
 கிணறை நம்பி மகிழ்வுகொண்டனர்.

நானும் சிறிய வயதில் கடவிடம் செல்வேன்
 ஒன்று, இரண்டு, மூன்று நாட்களில்
 கடவிடம் செல்வேன்!
 கைகளை வீசி தண்ணீர் அள்ளி
 உயர ஏறிவேன்!
 நீந்தத் தெரியா அந்த வயதிலும்
 கடவின் மீது காதல் கொண்டேன்
 சாயந்திரம்
 அலைகளை வீசி கடல் உயர்ந்தெழும்
 குரியனும் அழகாய் இருப்பான்
 சிரித்து சிரித்து நகர்ந்து செல்வான்
 (கையசைப்பது போல்)
 அந்தக்காலம் மகிழ்ச்சியானது
 எமது கடல் என்றிருந்தோம்

இப்போ அறிந்தோம்
 எமது கடல்
 எமக்கு சொந்தமில்லையென்
 எமது முன்னேர் குலாவிமகிழ்ந்த
 கடல் எங்கே?
 அவர்கள் ஓட்டிய பாய்மரம் எங்கே?

— துங்யந்தன்

சென்ற வருடம் மழைக் காலத்தில் உங்களைச் சந்தித்த பிறகு. இவ்வருடம் மழைக்காலத்தில் சந்திக்கிறேன். மிக நீண்டுபோன இடைவெளி. சஞ்சயனை மாத்திரம் குறை சொல்லாதீர்கள். புதுக்கிற்கும் பங்குண்டு; குழலிற்கும் பங்குண்டு; காலத்திற்கும் பங்குண்டு.

பழைய இந்தியச் சஞ்சிகை ஒன்று புரட்டிப் பார்க்கக் கிடைத்தது. மட்டை கழன்று, ஒற்றை கிழிந்து போயிருந்தது அது. பெயர் தெரியவில்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முந்திய ஆச் சஞ்சிகையில் ஒரு கட்டுரையைப் படித்த போது உங்களுடன் அதைனாப் பகிரவாம் போல இருந்தது. மனிதாபி மானத்தையும், நீதியையும் நிலைநாட்ட நான்தோறும் மக்கள் எழுக்கி கொண்டு வரும் குழல் இது. கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்று இளைஞர்கள் எழுத்து தியிலிருந்து பலர் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இச்சமயத்தில் ஒரு படைப்பாளியாக மட்டுமல்லாது அரசியல் போதகளுக்கும், கெரில்லாப் படையின் முன்னணியாளனாக்குவும் வாழ்ந்த சப்பாராவ் பாணிக்கிறவு என்ற கலைஞரைப் பற்றிய அக் கட்டுரையைப் பகிர்ந்து கொள்வது வாசகர்களுக்கு பெரிதும் உதவலாம் என்று நீண்கிகிறேன்.

எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் தங்களது எழுத்தால் தீக்கனல்களை கொழுந்துவிட்டு எரியப்பன்னி யிருக்கிறார்கள். இன்று, எம்மத்தியிலும் எழுத்தாளர்களும், கலைஞர்களும் எழுந்து வருகிறார்கள். எழுத்தை மட்டுமல்லாது துப்பாக்கியையும் கையிலேந்தி எதிரிகளை நடுநடுங்கச் செய்த ஒருசில எழுத்தாளர்களை வரலாறு மனுக்குலத்திற்கு அளித்துள்ளது. இவர்களுள் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒருவர் சப்பாராவ் பாணிக்கிறவு.

ஆந்திரமாநிலவத்தின் ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டத்தில் உள்ள சோம்பேட்டையில் பிறந்தவர் சப்பாராவ் பாணிக்கிறவு. தந்தை ஸ்ரீவத்ச பாணிக்கிறவு சிவன் கோயில் பூசாரியும் நாட்டு வைத்தியருமாவார்.

படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கொயினிச தத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட பாணிக்கிறவுக்கு இலக்கியத்திலும் நிறைந்த ஈடுபாடு இருந்தது. கலை, கலைக்காகவே

என்ற பிற்போக்குத்தனமான கோட்பாட்டை அப்பொழுதே எதிர்த்தார்.

1953-ல் கோதாவரியில் வெள்ளப் பெருக்கினால் என்னற்ற மக்கள் அல்லவுற்றனர். பாணிக்கிரஹி-

“துண்பத்தைக் கேள்வுகள்...

கோதாவரி வெள்ளத்தின் துயரத்தைக் கேள்வுகள்”-

என்ற பாடலைப் பாடிக் கொண்டு வீடுவீட்டாகக் கென்று வறியவர்களுக்கு நிதி சேகரித்து உதவினார்.

தன்னுடைய பள்ளி இறுதி வகுப்பை முடிக்கும் முன்பே தந்தை இறந்தார். குடும்பப் பொறுப்பு இவரது தலையில் விழுந்தது. தன்னுடைய படிப் புக்கு முடிவுகட்டி தானே ஒரு பள்ளியை ஆரம்பித்தார். ஆனால், ஆரம்பத்திலேயே உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த அரசு எதிர்ப்பு, உடைமை வர்க்க எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தை தொடர்ந்து செய்சார்.

பாடச் சித்தனைகளோடு மாணவர்களை தெர்வுக்கு தயார் செய்ததுடன் சமூகச் சிந்தனைகளுடன் வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளவும் செய்தார். ‘வக்கிலின் மகன்’ ‘நட்பைவஞ் சித்தவன்’ ‘ஞானயோகி’ ‘எது சத்தியம்’ ‘முதலிய’ நாட்கங்

களை எழுதி மாணவர்களை நடிக்கவும் வைத்தார். அரசின் அந்திகளையும், சமூதாயக் கொடுமைகளையுஞ் சாடுவதே இந்நாடகங்களின் கருத்தாகும். அதே சமயத்தில் தெருக்கூத்துப் போன்ற புரக்கதா, பாத்திரங்கள் வேட மிட்டு இருக்காத பாடல்களோடு இணந்த ஹரிகதா ஆகிய ஆங்கிரையில் வடிவங்களிலும் தன் கருத்துகளைப் பரப்பினார்.

1957-ல் கரப்பூர் சென்ற பாணிக்கிரஹி அங்கு ஒரு பாட சாலையை நிறுவி, மக்களிடையே நிறைய அரசியல் பணி களைச் செய்தார். பிறகு தோழர் பாணிக்கிரஹி ஸ்காலூம் திரும்பி திருமணம் செய்து கொண்டார்.

‘பொட்டப்பாடு’ கிராம இனாஞ்சர்கள் தங்கள் கிராமக் கோயிலில் பூசாரியாக இருந்து கொண்டு நாட்கங்களையும், புரக்கதாவையும் கற்றுக்கொடுக்குமாறும் இனாஞ்சர் சங்கத் தலைவராக இருக்குமாறும் அழைப்பு விடுத்தனர்.

தொழர் பாணிக்கிரஹி மூடநம்பிக்கைகளை உறுதியாக எதிர்த்தவர். கோயிலுக்கு வருபவர்களிடம் பக்திப் பிரச்சாரத்திற்குப் பதிலாக மூடநம்பிக்கை, அரசு ஆகியவற்றுக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களையே

செய்து வந்தார். இந்தப் 'பூசாரி'யின் புரட்சிப் பிரச்சாரத்தினால் 'பொட்டப்பாடு' கிராமத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களிடம் மட்டுமல்லாது, அனைத்து மக்களிடையேயும் இன்றைக்கும் மூடுநர்பி க்கைக்கு இடமில்லாது போய் விட்டது.

இக்காலத்தில் நாடக வடி வங்களின் அடுத்த கட்டமாக ஆந்திர மக்களின் நாடோடாடிப் பாடல் வகைகளில் ஒன்றை ஜமுக்கலகதாவை அறிமுகப் படுத்தி கிராமப்பற முச்சந்தி களில் அரங்கேற்றினார். 'துயர வாழ்க்கை' என்னும் நாடகத்தை புரக்க தாவாகவும் ஜமுக்கலகதாவாகவும் அமைத்தார்.

ஸ்ரீகாருளம் மாவட்டத்தில் ஆதிவாசிகளின் போராட்டம் பீறிட்டு எழுந்தபொழுது அம்மக்களோடு ஒன்றிணைந்து, அவர்களின் அனுபவங்களைத் தொகுத்தார் பாணிக்காவாரி. அப்பேராட்டத்தை மையமாக வைத்து 1967 இறுதியில் மாபெரும் பிரச்சாரமொன்றை ஜமுக்கலகதாவாடி வில் தொடந்திருந்தார்.

கிராமப்புற முச்சந்திகளை மேடையாயிற்று. உடுத்தியிருக்கும் வெட்டிகளே திரைகளாயின. இவ்வாரூக ஆரம்பகால நகர்ப்புற மேடை தன்னிலையில்

மாறி முச்சந்தி மேடையாயிற்று. நகர்ப்புற கதாநாயகர்கள் தூக்கியெறியப்பட்டு நாட்டுப்புற நாயகர்கள் அரங்குக்கு வந்தார்கள். உழைக்கும் வர்க்கத்திடமிருந்து நாயகர்களைப் படைத்து, உண்மையான மக்களிலக்கியத்தை பாணிக்கிறவரிடருவாக்கினார்.

ஆந்திர மாநிலத்தின் கிராமங்கள் எங்கனும் தனது நாடகங்களை அரங்கேற்றினார். மலைகளிலும் குன்றுகளிலும் இவர்களின் பாடல்கள் எதிரொலித்தன. மக்களின் இதயங்கள் தோறும் விடுதலையின் ஜோதி யைப் பரப்பினார். பேரும் புசூம் குவிந்தபோதும் கோழர் பாணிக்கிறவரி பொருட்படுத்தவில்லை. தனக்குச் சொந்த மாணதென்றே நாளைய தேவைக்கென்றே அவர் எதையும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. மக்களின் விடுதலை எழுச்சி ஒன்றே இந்த பறவையின் இடையை மாக இருந்தது.

தன் சிறிய தம்பிக்கும், தங்கைக்கும் அரசியல் நெறி காட்டித் தனது பிரச்சாரப் பணியில் அவர்களையும் இணைத்துக்கொண்டார். 'செங்கதீர்கள்', 'பீப்பொறி' முதலிய படைப்புகளை இச்சமயத்திலேயே வெளியிட்டார். இப்படைப்புக்கள், செங்கதோடியைத் தாங்கியே செங்கொ

தியை திருக்கும் போலிக் கொயினிஸ்ட்டிக்களின் முகத் திரைகளைக் கிழித்தெறிந்தன. இந்திய மக்களின் விவசாயப் புரட்சியின் ஒளி வீசும் தீப்பந் தங்களாயின.

ஆங்கிலம், ஒரியா, வங்காளி, இந்தி போன்ற பல மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த கோழர் பாணிக்கிரஹி ஒரியா மொரியிலும் கலிதை களையும் ராங்க நாடகங்களையும் எருதினார்.

வானவிள்ளின் வர்ணங்களை மெதஜையும் பாணிக்கிரஹியின் படைப்புகளில் காணமுடியாது. ஏழை மக்களின் வியர்வையினையும் பொத்தத்திலையும் எழிந் சலவை அவை மக்களுக்கு திரும் பவும் எழுங்கியுட்டின. வழி காட்டின- நார்பிக்கையுட்டின.

மக்கள் விரோத சக்கிள் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை அம்பலப்படுத்தினார். புதுமையான புரட்சிகரமான சக்திகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அவற்றைப் பெற்றுபடுத்தினார். இவற்றுக்காக அவர் உபயோகித்த வர்த்தகள் சொற்பமானவை; ஆனால் வளிமை வாய்ந்தவை. காட்டுத்தீயை மூட்டும் சிறுபொறிகள் இவை.

“கல்கத்தாவில் வெடித்ததே புதுமையான கோழமே”

என்ற கீதத்தை முழங்கிய வாரே ஆந்திரக் கிராமங்களை வளைய வந்தார் பாணிக்கிரஹி.

‘சாந்தால் இனத்தைச் சேர்ந்த மெலிந்த விவசாயி’,
‘அருச்சனனுடைய வில்லில் இருந்து புறப்படும் அம்மைப் போன்று சிறிப்பாயும் ஸீகாகுளம் ஆதிவாகிகளின் புரட்சிப்போர்’, பாய்ந்தசொண்டி ருக்கும் அஸ்ஸாமின் மக்கள் புரட்சி வெள்ளம்’- இப்படி புரட்சிச் சூரியனின் கிரகணங்களாக அவரது கலிதைகள் நெருப்பைக் கக்கின. உழைக்கும் மக்களின் இதயங்களிலிருந்து சிறும் எரியம் புக்களை அணைக்கவும், தடுக்கவும் முடியாது; முடியவே முடியாது என்று வர்க்க விரோதிகளுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

“அந்தியனுக்கு ஈயேந் தோம-

ஆனால் இங்கு உதயமாகியது விடுதலை முடிவில்லா மக்கள் அணி திரண்டு விட்டார்!”

என்று புதிய சகாப்தத்தின் உதயகிற்றுக்களை நம்பிக்கை யோடு அறிமுகப்படுத்தினார். ஸீகாகுளம் ஆதிவாசி- விவசாகிகளின் புரட்சிகர இயக்கத்தைத் துவக்கிவைத்த கோழர். மார்பு- பத்மா பாம் தாத்தாவை ஆளும் வர்க்கம் தனது

துப்பாக்கிகளுக்கு இரையாக்கி யது. துப்பாக்கி முனை நீண்ட பொழுதும் அதை நெஞ்சை நிமிர்த்தி வரவேற்ற தோழர் பத்மாபும் தாத்தாவின் வீரத் தியாகம் தோழர் பாணிக்கி ரவறியிடம் புதிய உதவேகத்தை உருவாக்கியது. 'அவரை ரேயே தனது வழிகாட்டியாகக் கொண்டு ஆதிவாசிகளிடமும், கல்விவசாயிகளோடும் இரண்டறக் கலந்து அவர்களைத்தட்டி எழுப்பி புரட்சித்தியை உருவாக்க முயன்றார்.

பொட்டப்பாடு கிராமப் பகுதியைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் முதல் கிழவர்கள் வரை வர்க்க அரசியலை உணரக்கூடியவர்களாக இருந்து, பிறகுக்கு சொல்லக் கூடியவர்களாகவும் மாறினார்கள். பெருத்த தத்துவார்த்த விவாதங்கள் களத்து மேடுகளில் நிகழ்ந்தன.

தோழர் பாணிக்கிரஹி கிராமியக் கலைகளில் கவனஞ்செலுத்தி, பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் எழுதினார். அவர் பேசத்தொடங்கினால் கலையக் கூடியவர்யாருமில்லை. இப்படி எழுத்தாளாக ஆரம்பித்து, படைப்பாளியாக, நாடக விற்பனங்களுக், நாட்டிய இசை வல்லுனங்கள், அரசியல் போதகங்கள், இயக்கத்தொண்டங்கள் இருந்த தோழர் பாணிக்கிரஹி கொள்ல

லாப் படையின் முன்னணியானாக மாறினார்.

கருடப்பட்ரா என்றஊரில் மக்கள் எதிரியான ஒரு நிலப் பிரபு, புரட்சிப் பிரச்சாராத் திற்காக சென்ற பெண்களை அவமானப்படுத்தினான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பாணிக்கிரஹி உடனிருந்த தோழர்களை அழைத்துக்கொண்டு கருடப்பட்ரா சென்றார். அவ்வூர் உழை முக்கும் வர்க்கத்திடம் இந்த அநீதியை எடுத்துச் சொல்லி எழுச்சியறச் செய்தார். வர்க்கவிரோதியான அந்நிலப்பிரபுவின் வீட்டின் மூன்பேயே ஒரு கூட்டம் நிகழ்த்தப்பட்டது.

பொறுக்காத நிலப்பிரபு குண்டர்களை ஏவி பாணிக்கிரஹி தனியாகத் திரும்புகையில் தாக்கச் செய்தான். சருடப்பட்ரா பகுதியெனக்கும் இச் செய்தி பரவிற்று. உழைக்கும் வர்க்கம் எழுச்சியற்றது. உடலெண்கும் ரத்தம் சொட்ட நின்ற தோழர் பாணிக்கிரஹி மக்களின் விடுதலைக்காக மழுங்கினார். வர்க்கவிரோதிகளை நிரழுவும் செய்யும்படி அறை கூவினார். 800 பேர் கொண்ட பூரட்சிகர விவசாயிகளின் அணிகளம் நோக்கி முன்னேறிற்று. பாட்டாளிவர்க்க அரசியல் அதிகாரத்திற்காக பறிமுதல் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமா

கிள். பயிர்கள் குறையாடப் பட்டன. மக்களின் மன்றம் வர்க்க விரோதிக்கு மரண தண்டனை விதித்தது. ஸ்ரீகாருளம் விவசாயி களை உலுக்கிய பிரமாண்டமான சம்பவம் இதுவாகும்.

1968 நவம்பர் 25-இல் ஆந்திர மாநிலத்து விவசாயிகளின் விடுதலைப்போராட்டத்தின் இடம் முழக்கங்கள் கெட்டபோது, பாணிக்கிரஹி அதன் முக்கிய பாத்திரத்தை ஏற்றார். கிராமங்களின் மூலமூடுக்கெங்கும் தோன்றிய இவரது நாடகங்களைப் போன்றே இவருடைய செயல் களும் எதிரியின் தூக்கத்தைக் கலைத்தன. அரண்டவன் பார்க் குமிடமெல்லாம் தோன்றும் பேயாக இருந்தார். சாத்துப்புரம், ருக்கிணப்பள்ளி, பத்மாபுரம் முதலிய ஊர்களில் பல போராட்டங்களுக்கு இவரே சுயமாக தலைமை ஏற்று நடத்தினார்.

இந்தியாவில் பக்கவாத நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட தோழர் இரண்டு மாதங்களம் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். 1969 ஆகஸ்ட் மாதம், நோய் பூரணமாக கணமலையாத நிலையிலும் போர்க்களும் திரும்பினார்.

தோழர் பாஸ்கரால் இறந்தவுடன் இயக்கம் விண்ணடைந்து விடாமல் தொடர்ந்து தலைமையேற்று நடத்தினார். சிறந்த

மார்க்ஸிஸ்ட்டாக புரட்சிப்பாதையில் மக்களை அழைத்துச் செல்லும் தளபதியாகத் திகழ்ந்த தோழரின் உடல்நிலை சிரழிந்தது. ஆனாலும் ஊர் ஊராக அலைந்தார். எதிரிகள் பலமுறை வலைவீசினர். இருந்தும் அவர்களால் முடியவில்லை.

1969 டிசெம்பரில் ரங்கமட்டம்யாவின் குன்றுகள் உதயகுரியனின் கிரணத்தால் சிவந்து கொண்டிருந்தன. மரக்கிளைகளில் தளிர்கள் எல்லாம் பணித்துளிகளில் குரியனின் கதிர்களைப் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தன.

தோழர் பாணிக்கிரஹி மற்றத் தோழர்களான ராமேஷ் சந்திரஷ்டி, நிர்மலா அக்கம்மா, சரஸ்வதி போன்றவர்களோடும், மூன்று புரட்சிகர இளைஞர்களோடும் பேசிக்கொண்டிருந்தார், அங்கிருந்து வீசிய புரட்சிகர மணத்தை எதிரிகளும் முகர்ந்து விட்டனர்.

புதுயுகத்தின் நாயகர்களைப் பொலிஸ் வளைத்தது. உயிருக்காகப் போராடும் அந்தேரத்திலும் தோழருக்கு தன்னைப்பற்றிக் கவலையேற்படவில்லை. மற்றத் தோழர்களைப் பற்றியே கவலைப்பட்டார்.

“வீரநங்கையரைச் சட்டார்களானால் பாருங்கள்... என்னை வேண்டுமானால் சட்டுக்கொல்

ஹங்கள்’ என்று பொலில் அதி காரிகளுக்கு எச்சரிக்கை செய்தார். அங்கிருந்த புரட்சிக்காரர் யாருமே தங்கள் உயிரைப் பெரி தாக மதிக்கவில்லை.’ ஓவ்வொரு வீரரும், தம் புரட்சித் தோழர் களைக் காப்பதையே பெரிதென் நினைத்தார்கள். ஆனால், எத்தோழர்களின் எண்ணங்களும் ஈடேற வில்லை. எதிரியின் எண்ணமே அராங்கேறியது. துப்பாக்கிக்குண் கெள் சீறின். வீரத்தோழர்கள் அணைவருடைய ரத்துத்துவிகளாலும் பூமி சிவந்தது. அந்த மரணத்தின் கணங்களிலும் அவர்கள். புரட்சி முழுக்கங்களையே இசைத்தார்கள்.

நம்முடைய புரட்சிகரப் பாதை பாணிக்கிரஹியின் ரத்தத்தொல் சிவந்து இறுகிப்போயுள்ளது.

“எதுவரை அழைத்தாலும் அதுவரை வருகின்றேயும்.”

2.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கு சஞ்சயனின் விநயமான ஒரு வேண்டுகோள். கண்காணிப்புக் குழுவில் அங்கம் வகிக்கிறீர்கள். கண்காணிப்புக்குழு வெறும் பெயர் தான். கண்காணிப்புக்குழுத்துக்கூட்டம் நடைபெறும் சமயங்களில்தான் பூதகரியில் (வேறும் பல இடங்களில்) பத்திற்கு மேற் பட்டவர்கள் கோயிலில்லைத்து கூவிப்படையால் கொல்லப் பட்டிருக்கிறார்கள். உங்கள் குழுவை

“எதிரி அளிக்கக்கூடிய கஷ்டத்தையும் நஷ்டத்தையும் மனப்பூர்வமாய் ஏற்போம்! இப்புரட்சியில் விளையக்கூடிய பயன்கள் எங்களுக்கு இருந்தாலும் சரி இல்லாவிட்டாலும் சரி, வருங்காலத் தலைமுறைக்கு நிச்சயம் உண்டு... முன்னேக்கிச் செல்வோம்! வெல்வோம்!”

என்று புரட்சிகரத்தோழர்களுக்கு அறைகளவல்விட்ட தோழர் ஈப்பாராவ் பாணிக்கிரஹியின் கடைசிச் சொற்கள் இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது! இந்திய வரலாற்றில் பழந்த ரத்தச் சுவடுகள். முன்னேக்கிச் செல் லும் புரட்சிகர உள்ளங்களில் என்றும் படித்திருக்கும்.

நீல இதனை நிறுத்தமுடியாது. வேணுமென்றால் பள்ளி விபரங்கள் சேதரிக்கலாம். யார்யார் ரெந்தார்கள் என்று பெயர்பட்டியல் தயாரிக்கலாம். கண்காணிப்புக்குழு அங்கத்துவத்திற்கும் பாராஞ்மன்ற அங்கத்துவத்திற்கும் ஒரு வித்தியாசமும் கிடையாது. நீங்கள் ஒரு தொகுதி தெரியாத எம். பி. அவ்வளவே உங்களிடமிருந்து இதனைச் சஞ்சயன் எதிர்பார்க்க வில்லை.

எதி ரீபா ஸ்ப்பதெல்லாம் இப் போராட்டச் சூழலுக்குத் தேவையான இன்னும் விரிவான ஆய்வுகளே. அதற்காகப் பட்டியல் போடச்சொல்லவில்லை. அரசியல், கலை, இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுகளை எதிர்பார்க்கி ரேஞ்சு. இக் கண்காணிப்புக் குழுவிற்கு நிறைய அருட்திருக்கங்களும், வண்பிதாக்கங்களும், சிவபூர்க்கங்களும் உள்ளனர். அதனை நீங்கள்

புரிந்துகொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன் இந்தச் சின்னச் சஞ்சயன். உங்களிடமிருந்து இன்னும் நிறையவற்றை எதிர்பார்க்கிறோம். உங்களது துறையும் அதுதான் என்பது சஞ்சயனின் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இது தொடர்பாக மேலும் சஞ்சயனுக்கு சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

எமது மக்கள் ஈவிரக்கமற்ற முறையில் கொல்லப் படுகிறார்கள். இரண்டு வயதுப் பாலகிஷை ‘பயங்கரவாதி’யாகிறார்கள். இது வார்த்தைகளில் விபரிக்க முடியாத ஒன்று. மிகக் கொடுரோமான செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. பேரினவாதக் கூலிப்படையால் அவை திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு எந்தவிதத் திலும் சனோத்ததல்ல அனுராதபுரத்தில் சிங்கள மக்களைப் படுகொலை செய்தமை. அங்கும் இரண்டு வயதுக்குழந்தைகூட கொல்லப்பட்டதாக பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. விடுதலைப்படைக்கும் கூலிப்படைக்கும் உள்ள விதத்தியாசங்கள் அனேகமானவை. யதார்த்தங்களைப் புரிந்து கொண்ட போராட்டங்களே அவசியமானவை. சிங்களமக்கள் நமது எதிரிகள் அல்லர் என்பது நம் நினைவில் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று. நாம் எதிரியை இனம் காண்போம். எதிரிக்கு எதிரான யுத்தத்தில் இணைந்துகொள்வோம். அனுராதபுரத்தில் படுகொலை செய்யப்பட்ட சிங்கள மக்களுக்கு எமது அஞ்சலியையும், வருத்தத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

— புதுக்கள்

சிறுகதை

தீணேஷ்துமார்

யாலை நலம்

அவர் எனது நண்பர். ‘இருந்தாலும் கொஞ்சம் மரியாதையாகத்தான் பழகுவது. தலையில் கொஞ்சம் முன் வழக்கை. விழுந்தது காரணமா? (அதுவும் அவருக்கு அழகுதான்) அல்லது குடும்பஸ்தனுக்குரிய அமைப்பில் அவர் உடம்பு இருந்தது காரணமா என்று தெரியவில்லை. இன்னேறு காரணமும் இருக்கலாம்—அவர் பொறுப்பாளவராகத் தனது வார்த்தைகளை விழுத்துவது என்பதாகவும் இருக்கலாம்.

‘ராசா அண்ணே கொஞ்சம் ‘கீற்றரை’ப் போடுங்கள்’

கொஞ்ச நாளாய் இப்பிடித்தான் எனக்குக் காலைப்பொழுது விடிகிறது. ராசா அண்ணர் அனேகமாகத் தேனீர்வைத்துத் தந்துவிடுவார். இந்த நகரத் தின் நாலாவது மாடியில் உள்ள சின்ன அறையின் குளிருக்கு அது இதமாக இருக்கும். ஆவி பறக்கும் தேனீர் சுவையாகவும் இருக்கும். (தேனீர் சோகமாகவும் இருந்தாக எங்கோ படித்தஞாபகம்.) படுக்கையில் கிடந்த படியே ஒருவரின் முகத்தை ஒருவர் திரும்பிப் பார்ப்பது வழக்கமாகும். அதற்கு அர்த்தம் இருக்கிறது. ‘இன்றைக்கு எழும்பி என்ன செய்யப்போகிறோம்?’

‘இந்த நகரத்தில் காலுழைய நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.’ ‘பொழுது மிகவும் சிரமப்பட்ட படி உட்கார்ந்து இருக்கிறது. அது போவது இல்லை.’ ‘சர்வதேச அகதிகளாகிப் போனாலும்.’ ‘நாட்டில் இன்றைக்கு யார் யார் செத்திருப்பார்கள். அவனுக இருக்குமோ?’ அக்காவிற்கு எத்தனை வயது? இந்த ஒகஸ்ட் டோடை ஏற்படது—அம்மா என்ன செய்வார்? கண்கள் குழி விழுத்டைக் குடிசைக்குள் இருந்தபடி நிறையவற்றை எதிர்பார்த்திருப்பார்—எனது நீலக்கவர்; அக்காவிற்கு ஆரோணம் மாப்பிள்ளை; இனிவரும் மழைக்காலத்தில் சொட்டப்போகும் மழைத் துளிகளையும்தான். மழைத்துளிகள் இருநாடுகளுக்குமிடையில் எத்துணைவேறுபாட்டைக் கொடுக்கிறது. அங்கு ஒரு சோகத்தை அழுக்கை, இயலாமையைக் கொடுப்பதற்கு குறைவைக்கவில்லை. இங்கு அது பெய்கிறது, அவ்வளவே. ஒருவரையும் பாதிக்காமல், ஒரு நிகழ்ச்சியும் தடை செய்யாமல், ஊரைப்பற்றிய சோகத்தை அது எழுப்பினிட்டிருப்பினும், குதாகலமாகப் பெய்கிறது.

இரண்டுமாடி கீழே வந்து சமைக்கவேணும். சாமான் எல்

லாம் மேலே இருந்துதான் கொண்டு வர னும். இதை திரைக்க சாப்பிடாமல் இருந்திடலாம் போல இருக்கும் காலையில் அனைக்காக சாப்பாட்டை விட்டிட்டம். ரொய்லட்டும் கீழேதான், இரவில் எல்லாம் அடக்கவேண்டி இருக்கிறது.

“சரி உதயன் எழும்பும்” தட்டி உற்சாகப்படுத்திய ராசா அண்ணர் ரொய்லட் பேப்பரைக் கிழித்துக் கொண்டு சப்பாத்துக் கால்கள் தட்டத்தென் படியில் இறங்கிப் போனார். “இனி நான் கிடக்க முடியாது.” இந்த எண்ணெம் தர எழுந்து படுக்கையில் இருந்தபடியே சப்பாத்து மாட்டி முன்னுக்கு இருந்த கண்ணுடி முன்னே முகத்தைப் பார்த்துபொழுது சொருகம் சந்தோசமாக இருந்தது. “அங்கே இருந்தால் இப்படி தாடி வளர்க்க முடியாது.” அந்த நினைவில் அவனின் முகம் வந்து போனது. அவன் இப்பொழுது திசையமாக நாடி வளர்த்திருக்க மாட்டான். ஒரு முறை அவன் ஆயியிடம் ‘செப்பமாக’ வாங்கிய பிறகு தாடியைத் தவிர்த்திருப்பான். அவனின் வெள்ளோ முகத் திற்கு தாடி அழகாய்த்தான் இருக்கும். அவனுடைய பெரிய மலைப்பான டப்பிக்கு தாடி இன்னும் இறுக்கத்தைச் சேர்க்கும். முரட்டுப் பேரவீரியாகக் காட்டும். அவன் இப்ப என்ன செய்வான்? இருவரும் ஒன்றைத் திரிவும் தாடி வளர்க்க சரியான ஆசை. ஆயிப்பயத்தில் அது ஒன்றும் இயலாமல்

போனது. இப்பவெள்ளாம் அவன் யாருடன் திரிவான்? அவனும் நானும் ஒன்றாகத் திரியும்போது பெண்சாதியும் புருஷனும் எனப் பலர் நக்கல்யிப்பார்கள். நக்கல்யிப்பதில் முதன்மை வசிப்பவள் சுகி சுகி தான் இப்ப அவனுடன் திரியலாம். அவனுக்குக் கடிதம் எழுதிக் கூற நாளாகிப் போக்கது. இன்டைக்கு ஏழுத வேற்றும்.

“உதயன் பைப்பிலே தண்ணி இவ்வை. என்னென்று தெரிய வில்லை.”

கீழே போன ராசா அண்ணர் மேலே வந்து சொன்ன பொழுது எரிச்சலாச இருந்தது. பைப்பைத் திருவிப்பார்த்த பொழுது தண்ணி வரே ஸ்லைத் தான். “நீதான் அவனுக்குக் கொள்ளு உதயன்” என்றார் ராசா அண்ணர். “நான் சொன்னால் சண்டைக்கு வருவான்.”

எனக்குப் பயம்தான். கதவில் மேதுவாகத் தட்டினேன்.

“யா, கம்”

அவன் ஒரு பாலிஸ்தானி. அவன்தான் எங்களுக்கு இந்தச் சின்ன அறையை வாடகைக்குத் தந்தவன். அவனுக்குப் பெரிய ஆகிருதியான உடல். அவன் முகத்தை மழித்து சுவரம் செய் திருந்தான். அவன் டெனிம் ஜீன்சையே நெடுகலும் போட்டிருப்பான்.

அறையைத் திறந்து உள்ளே போனேன். படுக்கையில் இருந்த பட்டியே ஒருத்தியை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனை ‘எனக்கு மிகவும் விருப்பத்திற் குரிய சினைகை’ என பெருமையாக எங்களுக்குச் சொல்வான். (அவனைப்பற்றி பிறகு ஒரு சமயம் விரிவாகச் சொல்ல விருப்பமிருக்கிறது)

அவன் கண்களைப் பார்த்தபடி முகத்தை அருகில் வைத்துக் கொண்டு,

‘என்ன பிரச்சினை?’

‘தன்னீர் இல்லை’

‘ஆம்’ எனத் தனது புரோக்கின் இங்கில்சை, தொடர்ந்தான்.

‘இங்கு இப்படித்தான் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை தன் னீர் தாங்கிகள் துப்பரவு செய்வது. இன்றைக்குத் துப்பரவு செய்யப்படுகிறது. இன்றைக்கு எப்பொழுது தன்னீர் வருமோ, தெரியாது.’ எனது ஆங்கில அறிவுப்படி இப்படி எடுத்துக் கொண்டேன். எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. நேற்று அறிவித்திருப்பார்கள் தானே? இவனேன் எங்களுக்கு முன் கூட்டியே சொல்லி-இருக்கக் கூடாது? இவங்கள் கொல்ல மாட்டான்கள். சர்வதேச அகதிகளுக்கு இதெல்லாம் சொல்ல வந்த தான் வேணுமோ? ஒரு நாளிக்காலிக்காட்டில் என்ன? அங்கெல்

லாம் ஒழுங்காகக் குளிச்சையுள்ளோ? காட்டுக்குள் இருந்து வாறவங்கள். அவங்களிலை ரைந்துமே அதைத்தான் சொல் அது உயிர்தப்பியதே பெரும் புன்னியம் என்று இங்கு வந்த வர்களுக்கு இன்றைக்கு தன் னீர் இல்லையென்றதை முன் ஏரே சொல்லியிருக்கத்தான் வேணுமோ? எனக்கு வேறை எவ்வளவு வேலைகள் இருக்கிறது?’

சொன்னவன் எந்த அக்கறை யுமற்று அவனை முத்தமிழ்த் தொடங்கினான். பார்ப்பதற்கு கொஞ்சம் ஆசையாகத்தான் இருந்தது. அறையில் தோங்கிய அனர் நிர்வாணப் பெண் னின் படம் போட்ட கல்லடி ரைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தேன். பிறந்த மேணியாக இருக்கும் அவனை அவன் வருடிகளை உடைத்தபொழுது எனது நரம்புகள் ஏதோ செய்தன. இனி நின்றால் கஷ்டம், வீணை மனக்கஷ்டங்களை எதிர் நோக்க வேண்டிவரலாம்.

எனக்கும் ஒரு காலம் இருந்தது. இப்படிப் பகிரங்கமாக இல்லாவிட்டாலும், அந்தரங்கமாக சந்திப்பதற்கும் உணர்வுகளை அவனுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் இடங்கள் இருந்தன. அந்தரங்கமான அந்தக் கணங்களில் அவன் என்னுடைய வள் என்று முழுமையாக உணர்ந்துகொண்டேன். நாங்கள் பரஸ்பரம் முத்தங்களையும் புரிதல்களையும் பகிர்ந்து கொண்டோம். முத்தத்தின் இவி

கமதை என்னுல் சொல்ல முடியாதிருக்கிறது.

அவள் ஒரு புரிந்து கொள்ளும் பெண்ணாக இருந்திருந்தால், புரிந்து கொள்ளல்தான் காத வின் அடிப்படை என்கிறார்களோ, அது உண்மையா? என்கனுக்குள் புரிந்து கொள்ளல் இருக்க வீல்லையா? என்கனுக்குள் இருந்ததெல்லாம் வெறும் காமம் தானு? இதற்குப் பிறகும் நான் அனுபவித்துத்தான் தீர வேண்டுமோ?

அவள் எனக்குத் தூரத்து உறவுதான். பத்துவயதுச் சிறுமியாகத்தான் பீஜுங்கல் கரை வைத்த பச்சைப்பாவங்கடையுடனும் குருப்பொல் மார்பு இருந்த பச்சைச் சட்டையுடனும்) அவள் எனக்கு அறிமுகமானான். அக்கா முறையிலுள்ள ஒருத்தி அந்த ஊரில் கலியாணம் செய்துகொண்டதால் ஏற்பட்ட உறவுதான். அவளையும் எனக்கு உறவினராகவும் அதற்கு மேலும் நண்பயாகவும் ஆக்கியது. இருந்திருந்து விட்டு அந்த ஊருக்கு போவேன். ‘உதயண்ணு’ என்று அவள் ஆழம் ப்பது நீண்ததுப்பார்க்க இப்பகுட நெஞ்சுக்குள்ளே ஏதோ செய்யும். அவள் பெரியவளாகிய விழாவிற்குக்கூட அம்மாவின் கையைப் பிடித்த டி இரண்டு பஸ் ஏறி நான் ஓயியிருக்கி நேன். கறூப் போட்டோவும் சேர்ந்து எடுத்திருக்கிறேம் அப்பகுட அந்த எண்ணம் இருக்கவில்லை.

அவள் போட்டுத்தந்த ரீ நல்லாச் சட்ட ஒருநேரத்தில் தத் வோரத்தில் காய்ந்து நின்ற பழைய கைகளைப் பிழைந்தாள் விளைவு மஞ்சள் வெய்பிலுக்கும் பக்கசத் தோட்ட பின்னனிக்கும் அவள் அழகாக இருந்தாள். அவள் வீடு செம்பாட்டு நிறமாகவும் அவள் உடுப்பும் கூதே நிறமாகவும், அவள் மயிர் செம்பட்டையாகவும் இருந்ததோ போதும், அவள் அழகாய் இருந்தாள். அவளின்பார்வை கொஞ்சம் வீதியாசமாகி இருந்தது.

பிறகு பிறகு என்னுடன் அவள் கதைய்து ஒருவகையில் அவளுக்கு நான் படிப்பிக்கிற ஆசிரியன் என்பதால் தாங்காத்தியமானது. நல்லா குபகம் இருக்கிற ஒருநாள் (1981 ரப்பிரல் 16 மாலை) அவளின் வீட்டு முற்றத்தில் போடப்பட்ட கலீரையில் இருந்த என்னுடன் தொடர்பில்லாத கலைகளைக் கவத்ததுக் கொண்டிருந்தார், திட்டரென் கேட்டாள் “உண்மைக்குங்கு ‘வா’ இருக்குதோ?” என்று. காற்றின்னாயல் பழுதகம் நிலைந்த அந்த நேரத்தில் அது எனக்கு ஆர்வியத்தைக் கொடுத்தது. “இல்லை” என்று தமோறிக் கொண்டு சோஷனான், “‘கம்மா கொல்லுமியன் கம்பவிலை படிக்கிற நில்கள், ரிஷ்டாறியிலை படிப்பிக்கிற நீங்கள் உங்களுக்கு இல்லாயா?” “இல்லை” என்றுதான் இருப்பியும் கொண்டன். “கெலக்டர் பங்களிக் கூடி இல்லையா?” என-

ரூள். “ம்” என்று முன்னினேன். “ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியக் கூடாதோ?” என்றார். தலை வயகி குனிந்து “இயலக்தான்” என்றேன். “இங்கெயோ?..” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்கிற மாதிரிக் கேட்டாள், “இதயத் திலை” என்றேன். “என்ன தயிழ்ப்பட வரனம் கறைக்கிற யள்” என்று சிரித்தாள். “அன்றி வாரு” என்றபடி கறையைத் தொடர்பற்றதாக்கினாள்.

இரவு மிள்குமிழ் வெளிச்சம் விரித்திருந்த புத்தகங்களில் விழுந்தது. பொருளியல் புத்தகத்தில் கேள்வி நிரம்பல் வரைபடம் இருந்தது. அவள் தலையிர் சுற்றிரைவிலும் வெளிச்சம் விழுந்து இன்னெரு அழகைக் கொடுத்தது. அவள் நெறி நியில் ஸ்பூதி இருந்ததும் மங்கலாகத் தெரிந்தது. “நான் கேட்டதிற்கு என்ன முடியு?” என்று தனுதனுத்த குரவில் அவள் கேட்டாள். நான் ஒழிறையில் கேள்வி வரைபடம் கிறிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் மத்தியில் கொஞ்சம் குறுகிப் போகும் எனக்கு ஓளிபட்டுத் தெரித்த அவளின் கண்கள் மேலும் குறு கிப் போவதை சாத்தியமாக்கியது. அவனுடன் கொஞ்சம் கறைக்க வேணும் ஆரூதலாக.

“எனக்கும் விருப்பமதான். ஆனால் உங்கட குமேபத்துக்கும் எங்கட குமேபத்துக்கும் ஏனி வைச்சாலும் எட்டாது. நீங்கள் எப்பிடி எப்பிடியோ வாழுவேன்

டியளீங்கள். உங்கடை வாழ்க்கையை என்றோட வந்து கெடுத்து விடாதிங்கோ.”

அவள் ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள். யாருடையதோ கால் நிலக்கில் உராயும் சந்தம் கேட்டபோது அவள் புத்தகத் தைப் பாச்ததாள். பிறகு, “எதுக்கும் நான் எதிர்நீச்சல் போடத்தயார். உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்காட்டில் பிடிக்கேல்லை என்டு சொல்லுயிகோ. கத்தி மாத்தி கறையாதையுங்கோ.” என்று கொன்னபோது, எனக்கு மேலும் கறைப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போனது.

பிறகு பிறகேல்லாம் நானும் அவனும் எப்படி எப்படியோ சுந்தோசமாக இருந்தோம். ஒன்றைத் தவிர (அதனை கவியானத்திற்குப் பிறகு என்று வைத்துக் கொண்டோம்.) மற்றைய யாவற்றிலும் நாங்கள் வெகு சுந்தோசமாக இருந்தோம். புரிந்துகொண்டோம். மனிதத் துவத்தின் முழுமையை உணர்ந்து கொண்டோம். அவள் எனக்கான வள் என்றும், நான் அவனுக்கானவன் என்றும் அறிந்து கொண்டோம். இந்தக் காலங்களில் சினிமாப் பாடல்கள் கூட விசேட அர்த்தத்தைத் தொடுத்தது. “என்னப்பறவை சிறகடித்து... உன்றுயார் கண்டால் என்னுயிர் இங்கு துடிப்பது தெரியலையா?..” என்றும், “நீதான் செல்வம், நீதான் அழுகம் நீதான் எந்தன் உலகம்” என்ற பாட்டும் ஜேச

தாசின “உணர்த இளமானைப் போமுது...” என்றும் அவை விரேட அர்த்தத்தையும் எனக் கென்று இன்னொரு உலகத்தை யும் காட்டினிற்றன. யாழ்ப் பாணத்தின் சராசரிக் காதலர்கள் எப்படி இருப்பார்களோ அப்படி இருந்தோம்.

துயர்தலும் நாளென்று எனக் குத் தெரியாத ஒரு நாளில் (அந்த நாளும் நூபகமிருக்கி இது - 29-03-82) காலை சந் தோஷமாக வெளிக்கிட்டு அவ எது வீட்டுக்குப் போகும் கை ஒழுங்கையில் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு போனேன். சிறை றதியில் அவளது தாயும் அன்றியும் தின்றனர். அவர்களைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் சிரிக்க வாம் போவும் இருந்தது. சைக்கிள் அவர்களைக் கடந்த பிறகு எனக்குக் கேட்குமாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர். “தமக்கை அங்கை பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டிருக்குது. அதுக்கு ஒரு வழியைக் காணேல்லை அதுக்கிடையிலை என்ன காதல்?” பிறகு “அவளின்றை ஒத்தைக் கைக்கும் காணுது” என்ற மாதிரியும் சொன்னார்களாக்கும். அவளது பிறந்த நாளுக்கு பரிசாகக் கொடுக்க இருந்த நால்லை திருப்பிக்கொண் வேந்தேன். நாளும் இன்னும் வாசித்து முடிக்கவில்லை அதனை.

அந்த நாளுக்குப் பிறகு வழக் கமாக அவளைச் சந்திக்கிற இடத்தில் அவள் இல்லை. ஒருதான்டு. “தயவுசெய்து என்னை மறந்து

விடுகள். உங்களை மறப்பதாக அப்பாவுக்கு கூத்தியை செய்து கொடுத்துவிட்டேன்.” ஒரு அனுபவமாக எஞ்சிஇருந்தது அது. காலங்களை சரியாக விணைக்கி விட்டேன். நன்பர்கள் முன்னிலையில் வழிந்துபோனேன. நான் அந்த நரங்களில் நிறையப் படித்திருக்கவாம்—நன் முட்டாளாக்கப்பட்டு விட்டேன். இதுவும் ஒரு படிப்புத்தாலும் ஒரு அனுபவமாகத்தான் எஞ்சிஇருந்தது அது. பல மாதங்களுக்குப் பின் ஒருநாள் அவளை அவ்வீதியில் கண் போது (என்முகத்தில் தாடி இல்லை) எள்ளைத் தெரியாததுபோல் சென்றால். காதவிப்பதற்கு முன் அவளுடன் பழியை அந்தப் பழக்கத்தைப் பழக முடியால்லையே என்ற தனிப்புத்தான் எக்குள் அதிகம் இருந்தது.

சோறுஶாப்பிட்டு ஏப்பம் இடும் நேரம் நாலுமாடி ஏறி இளைத்தபடி வந்த சபா, “என்ன யச் சான் யோசிக்கிறியென? பெரிய வர் வரேல்ஸியோ?” என்று கேட்டான். “இன்டைக்டு பைப்பிலை தன்னிடுவிலை யச் சான். அாலை ஒன்றும் சமைக்கேல்லை. அதுதான் வெளிவிழுப்போக யோசிக்கிறம்.” “நானும் வாறேன்” என்ற சபா ஜகந் பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டு இரண்டார குல்ரன் குத்தி ஒன்றை ஸ்ரூலில் வைத்தான். மற்ற பொக்கற்றறையும் தடவினான். எங்கள் கைகளுடாக ஸ்ரூலைத் தொட்டன. ஆற்கால்

காலர்கள் சேர்ந்தது. இந்தக் காலைகள் கொண்டு ரெங்கோ றண்டிற்குப் போக ஏலாது. காலைகளை எடுத்துப் போக்கற் றுக்குள் போட்டு “ராசன்னை நீங்கள் இருங்கொ நாங்கள் போட்டுவரம்.” என்றபடி என்ன த்தோட்டு கீழேன். “எங்கை போன்றும் எங்களுக்கு இதுதான் விதி. எங்களுக்கு வாழ்க்கையிலே நிம்பதி கிடையாது போலக்கான் தெய்து.” என்று பின்னுக்கு வந்த சபா சொன்னான். அதனை எல்லோர் மனக்கம் ஆடுமாதித்திருக்க வேண்டும். “இன்டைக்கு விவுநாள் கடையெல்லார் ழூட்டு” என்று கதவைச் சாத்திப்படி வெளியில் வஞ்க சபா சொன்னான். “நெற் சொப்” இன்றைக்கு திறப்பார்கள்” என்று சொன்னேன்.

அந்த மூலையில் இருந்த பட்டவைக் கடை பூட்டியிருந்த போதும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்கவேணும் போலை இருந்தது. அவன் இருந்தால் ஓடு வந்து ‘கன்ராக்’ (மதியவணக்கம்) என்று சொல்லி சிரித்துக்கை காட்டுவது கொஞ்சம் யானா நிறைந்த மாதிரி இருக்கும்—அவர்கள் ஏதோ பட்டத்தில் வாற படிடிக் கதைகளைச் சொல்லியபடி தங்களுக்குள் சிரித்தபடி வருகிறார்கள். எங்கு இரு அந்த மூடு இல்லை. வெறுமனே நடந்தேன். மொழி தெரியாத அவளின் முகத்தை நான் நினைந்து கொண்டேன. “அவளோடை நாலைக்கு கதைக்க

வேணும்.” (கொஞ்ச ஆங்கிலம் இருவரிற்கும் உதவி செய்யலாம்.) அவள் வயது பதினாறு பதினெட்டு இருக்கலாம். அவள் எங்கைப் பெட்டையளை மாதி சித்தான் நிறம். தலைமயிர் எல்லாம், ஏன் சிரிப்புக்கூட அப்படித்தான் அவனுடன் நாலைக்குக் கதைக்க வேணும். என்ன கதைக்க வேணும்?

“மச்சான் வீட்டிலைஇருந்து நேற்றைக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு” என்று சபா சொன்னான். “தமிழ் போன்மாதிரியே இரண்டாவது தங்கைச்சி மேன காவும் போட்டாளாம். தமிழின்றை கவலை எங்களுக்கு மாறுமதுக்குள்ளை இப்ப இவளின்றை கவலையும் சேர்ந்திருக்கு. அம்மாதான் என்ன மாதிரித்தாங்கப்போருவோ தெரியாது.”

எனக்கு அவர்களின் வீடு ஒரு கையிலைப் பின்னனியில் இருக்கும் போலப்பட்டது. அப்படி இருக்கும்என்னிற்கு எங்கள் போராட்ட வேகம் எவ்வளவு வதுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. போராட்ட புறப்படுகிறவர் ஒரு இரந்தநாராக் கருதப்படுமா விற்க, போராட்டம் எங்களுடையது என்று கொஞ்சம்கூட நிலைக்காத அளவிற்கு போராட்ட என்று புறப்படுகிறவரும் யாருக்கும் தெரியாமல் இரவில் இருளில் ஒரு துண்டு எழுதி வைத்து விட்டு ஒடுகிற அளவிற்கு, ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து மறைந்து வாழ்கிற அளவுக்கு எப்படி கேவலமாகிப் போனோம்?

வெளிநாட்டுக்கு ஒருவது என்பதும் கேவலம் என்றுதான் படுசிறது. நான் அங்கிருந்திருக்க வேண்டும். என்னவை இயறுமானவுக்கு மக்களோ. நிலத்தை மீட்கிற பணி யில் முஸ்வந்திருக்கவேண்டும். அதுதான் சரி. சரியானதை நான் தெரிந்தெடுத்திருந்தேன் தான். நான் அவர்களுடன் வேலை செய்துகள். உன்னதமான இல்ல சியங்கனுக்காக மகத்தான தியாக்கலைப் புரிகின்ற அவர்களுடன் நான் கைக்கார்த்து இருந்தேன். அந்த அமைப்பு சிறுக்கு சிறுக்க கட்டப்பட்டது. அங்கு அங்குலமாக வளர்த்தாலும் பல மாக கட்டி வளர்க்கப்பட்டது. தலைவர்கள் சிடையாது. தோழர்கள் தான் அசிகம் உண்டு. ஆனந்தனை ஞாபகமிருக்கிறது. தயாவை ஞாபகமிருக்கிறது. சிறியை ஞாபகமிருக்கிறது. இன்னும் சிறில்லீ, நாதன், இளங்கோடேவிட என்றெல்லாம் ஞாபகமிருக்கிறது. அவர்களுடன் கைகொர்த்திருந்தேன். என்னைப் போல கைவிடப்பட்ட மக்களுக்காக, என்னைப்போல் கைவிடப்பட்ட மக்கள் யத்தத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். அது பல வற்றிற்கு எதிரான யுத்தம். நானும் பங்கு பற்றினேன். ஒரு காலம் வரைதான்—பிறகு ‘அக்காவிற்கு தேண்டும்?’ ‘எங்களுக்கெல்லாம் காப்பாடு?’ எங்கள் வீடு மேலும் மேலும் ஒடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. ‘நீயும் போவன் ராசா, அவன் சற்குணம் வெளியாலே இருந்து கொஞ்சம்

கக் காச அனுப்புறன் என்ற வாதான். போய் எதோ கொஞ்ச வாவது உள்ளுடையும் விடேன். நாங்கள் கேக்கிறதுக்கும் என் ஞாக்டு வேறு ஆர்திருக்கின்றன?

இதனை ஆளுமிப்புக்குச் சொன்ன போது “என்ன நீயும் போய் போற்றியோ? போறது சரி என்னுடையைக்கிறியோ?” என்று தயாக்கட்டான். ஆனந்தன்தான் வெட்டிச் சொன்னான் நல்லாகுபகமிருக்கிறது அந்தனீடு. பிரதான ஞேட்டில் இருந்து பிரிந்து, ஒரு ஒழுங்கையாகப் போகிற அந்தப் பாதையில் ஒரு முடக்கில் அந்தவீடு இருந்தது. முன் வரும் மரங்கள் வாடி இருந்த அந்த வீடு நாற்சார் விடாக இருந்தது—நடவில் முற்றம். அழுக்கடைந்தக படுக்கை விரிப்புகள் கூடப் போட்டியிருந்திருந்தது. ஆனந்தன் சொன்னான். “வெளியாலே போறது தற்காலிகமான தீர்வு. நாங்கள் இங்கை நிரந்தரமான தீர்வுக்காகப் போராடுறம். உனக்கு ஆராலையோ கொஞ்ச வசதி இருக்குந் தீர்வோல் உன்னைப்போல இருக்கிற எல்லாராலும் போக ஏவாது. அவையள் இஞ்சை இருக்கப்போகின்றன. அவையள் தீர்வுக்காகப் போராட வேணும். நிரந்தர தீர்வுக்காகப் போராட வேணும். அவையளின்றை தலைமைதான் இஞ்சை வேணும். ஆனால் நீபோகவேணுமென்றால் சரி. அங்கை போய் இருந்து கொண்டு ஏலுமானதைச் செய்து,

பிறகு இஞ்சை வந்தும் அதுக் காக வேலைசெய்யிறது தான் ச. நீ கவலைப்படாமல் போட்டுவே. ஆனால் இது தற்காலிக மான தீர்வுதான் என்று நினைச்சால் ச. பிறகு போகவேண்டி வந்தபோது தொழர் தெய்வானை ஒருபுறை அழுதாள். அந்த அபுகை போதுமானதாக இருந்தது.

“எனக்கும் ஓரு கடிதம் எழுதி வைச்செய் போட்டுத்தான் போயிருக்கிறாம்.” என்று சபா தொடர்ந்தும் சொன்னான். “அந்தக் கடிதத்தையும் சேர்த்து எனக்கு இங்கை அனுப்பியிருக்கின்ம். பிறகு உணக்கு அதைக் காட்டிறன்.”

அவன் முகத்தை கொஞ்சம் பரிதாபத்துடன் பார்த்தேன்.

மொழி தெரியாத அந்தத் தேசத்து மக்களுடன் சிக்னல் லைற்றுக்காகக் காத்து நின்று மறுபக்கம் போலேயும். எங்களது அந்தரங்கங்களைக் கூட அவர்கள் மத்தியில் வெளிப்படையாகக் கதைத்துக் கொண்டு போக முடிவிறதென்று ஓரு ஈதந்திரம்.

ஐக்கற் பொக்கற் ற் றுக்குள் கையைத் துளாவியப்படியே பிஸ்கற் பைக்கற் இருக்கும் இடத்தை அனுகி விலையைப் பார்த்து, இரண்டு பைக்கற்றுக்களை கையில் எடுத்து அப்பின் யூசில் கைவைத்த போது அது ராசாணன்றுக்குப் பிடிக்காது என்ற எண்ணம் வர ஒஹேஞ்சு யூஸ் பைக்கற்றை

எடுத்து மூன்று சின்ன கொக்கே கோலா ரின்களி விஸ்யைக் கேர்த்து ஆறேகால் குலரைன் கவுண்டரில் கொடுத்து வெளியில் வர்த பொழுது, சபா சொன்னான் “காலைமை தொடக்கம் சிக்ரெட் பத்தேல்லை. விசராய்க் கிடக்கு” இவன் முந்திச் சொல்லி யிருந்தால் கொக்கோகோலா ரின்களை எடுக்காமல் “தபாக்” (சிக்ரட்டுதான்) கொன்று வாங்கி யிருக்கலாம்.

“ராசாண்ணை சாப்பிடுங்கோ” என்றபடி பிஸ்கற் பைக்கற்றைப் பிரித்து மேசையில் வைத்தேன். கோலா ரின்களை உடைத்து பிஸ்கற்றை எடுத்துக் கடித்துக் கொண்டு படுக்கையில் இருந்த படியே கவரில் சாய்ந்தேன்.

“இன்றைக்கு முழுக்க இது தான் சாப்பாடோ தெரியாது.” சபா சொல்லியவாறே வரட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். “பெல் அடித்துக் கேட்குது. ஆரெண்டு பாத்திட்டு திற” என ராசாண்ணை சபாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். தனக்கே உரிய சிரித்தமுக்கத்துடன் வந்த பத்மன், “என்ன விசுக்கோத்து சாப்படுகிறியள்?” என்றான். “அதையேன் கேக்கிறோய்?” என தனது பாணியில் ராசாணனைர்க்கதையைத் தொடர்ந்தார்...

“அது ச. நிங்கள் பார்த்த அறைக்கு நீங்கள் போகேல்லைத் தானே?”

“இல்லை நாங்கள் போகேல்லை”

“அப்ப வேறை இரண்டு
பேரை விடலாமே? ”

“அவங்கள் அவன் டச்சுக்
காரன் கேக்கிறதுக்கு ஒமாம் ”
(ஆனாகள் ஆண்டளை கலியானம்
செய்ய இங்கு அனுமதி)

‘‘ஓமாம் அப்ப அவனேடை
கதைக்க வாறியளா?’’

‘‘ம்’ என ராசாண்னர் முழுசி
ஞர்.

“சபா உடுப்பு நனையப் போட
டனி. ஏன் தோய்க்கேல்லை”
காலையில் வெளியில் போன
பெரியவர் இப்படிக் கேட்டபடி
கொஞ்சம் சிக்கில் (மப்பு)
வந்தார்.

பகியில் இருந்த சபா ஒரு
பார்வை பார்த்து விட்டு பேசா
மல் இருந்தான். அவனும் வாய்
திறந்தால் பக்கத்து சிளாட்சில்
உள்ளவன் வந்து பெல் அடிக்கக்
கூடும். “அன்றியும் அங்கிரும்
(டச்சுக்காரர்) இன்டைக்குப்
‘பார்’ இங்கு வந்தவை. உன்னை
யும் கேட்டினம்.” என்று என்
னைப் பார்த்த பெரியவர்
“எனக்கு இங்கிலிஸ் தெரியிற
மாதிரி டச்சும் தெரிய வேணும்.
என்ன மாதிரிக் கலக்குவன்”
எனத் தொடர சபா எழும்பி
ஏரிச்சலில் கீழே போனான்.
கீழே போன சபா சந்தோச
மாக வந்து “பைப்பிலை தண்ணி
வந்திட்டுது. சமீக்கலாம்” எங்
கனுக்கும் சந்தோசமாக இருந்

தாலும் சமைப்பதை யோசிக்க
கொஞ்சம் பஞ்சியாக இருந்தது.

கீழே நான் வந்த போது,
சபா சோற்றுக்குத் தண்ணி
வைத்துக் கொண்டு நின்றேன்.
வெங்காயத்தை எடுத்து உரித்து
கிலம் கீலமாக வெட்டி பச்சை
மிளகாயையும் வெட்டி பலகை
யில் வைத்துப் போட்டு கறிச்சட^{டியை}
கழுவினேன். ராசாண்
ஞருடன் வந்த பதமன் நெருப்
புப் பெட்டியை எடுத்து அடுத்த
கீற்றங்கப் பத்தவைத்து நான்
கழுவின் சட்டியை வாங்கி
காயவைத்து ‘பட்டஞரப்’
போட்டு, “சிரகம் கடுகைத்
தாங்கோ” என்றேன்.

“அதுகள் இல்லையா இது
களைப் போட்டுக் கொதியா
வதக்கு.”

“உங்களிட்டை என்னதான்
இருக்கப் போகுது?” என்று
முனைமுனைத்தவாறே வெங்கா
யத்தையும் பச்சைமிளகாயை
யும் போட்டு வதக்கத்தொடாங்
கினுன். ராசாண்னர் அங்கால்
பக்கம் நின்று மீன்மின்றுடன்
சண்டைப்படிக்கத் தொடங்கினார்.
“இறைச்சியைக் காய்ச்சலாம்.
அவன்வாறுதுக்குள்ளை பொரித்துக்
சாப்பிடவேணும். அவன் கண்
பால் இன்டைக்கு எல்லாரும்
வெளியிலைதான்” என்றேன்.

“நாலு கிளாஸ் அரிசி போடு
றன்” என்றவாறு சபா அளந்
தளந்து போட்டான்.

“தூண்த்தாங்கோ” என்று கறிச்சட்டியைப் பராமரித்த பத்மன் கேட்க, தூள் பக்கற்றை எடுத்து நீட்டியபொழுது வாஸ்கி அளவிப் போட்டான். “டே உறைக்கும்—இது கூடிப் போச் சுது” “சேசி உறைக்காது.”

சோத்தை எடுத்து அடிக்கடி பதம் பார்த்தபடி நின்றன் சபா. அடுத்த அடுப்பை மூட்டி பண்டித் தூண்பை பொரிக்கத் தொடங்கினார் ராசன்னர்.

“பத்மன் நீயும் சாப்பிடேன்” கோப்பையைக் கழுவியபடி சபா கேட்டான். “சீ வேண்டாம். நான் வரேக்கதொன் சாப்பிட்டு விட்டு வந்தனுன்”

சமைத்த சோற்றைக் கூட நீம்யதியாக சாப்பிட இயலாமல் இருக்கிறது. பன்றிக்கறி இங்கு சமைக்கக் கூடாதாம். இது பாகிஸ்தானியின் உத்தரவு. கவரோரத்தில் குந்தி இருந்து சாப்பிடத் தொடர்ந்து ராசான்னர். அதைப்பார்த்து சபாவும் குந்தி இருந்து சாப்பிடத் தொடர்ந்து நின்ற நிழையில் சாப்பிட்டபடி கதவுப் பக்கத்தை பார்த்துக் கொண்டேன்.

கீழ்ப்படியில் யாரோ நடந்து வரும் சத்தம் கேட்டதும் ராசான்னர் எழுந்து சோற்றைக் கொட்டிப் போட்டு கோப்பையைக் கழுவி விழுவிறு என்று நடந்து எதிரே வந்த

பெலிம் ஜீன்ஸ் போட்ட பாகிஸ்தானியைக் கடந்து மேல்ப்படி மில் காலை வைத்தார். எங்கள் கோப்பையில் இருந்த பன்றித் தூள் சோற்றுக்குள் மறையுண்டன.

“வட் வட்” என்றபடி வந்தவன் சமைத்த பாத்திரங்களைப் பார்த்தான். “ஓ கே” எற்ற வன் என்னைப்பார்த்து “கிளீன் சிலீன்.. அன்டர்ஸ் ரான்ட்? “ஓ யேஸ்” என்றவாறு தலையை ஆட்டினேன். ராசான்னர் நின் றிருந்தால் அவரின் தலையில் தான் விழுந்திருக்கும் — அந்த ஆள் தப்பிவிட்டார்.

பிறகு மேலே வந்து, கதைத் துக்கொண்டிருந்த போது பெரியவரின் செருமல் ஏதோ அவர் சொல்லப் போகிறார் என்பதனை உணர்த்தியது. எல்லோரும் அவரின் முகத்தைப் பார்த்தோம். “சிறிலங்கள் முழுப்பேரையும் அவுட் சிற்றிகளுக்கு அனுப்பப் போகிறுன்கள் இஞ்சை சூறில்லட்ட வரப் போருண்களாம். அல்லாட்டில் நல்லா விசாரித்துப்போட்டு சிறிலங்காவுக்கு அனுப்பப் போருண்களாம். எங்கடை பெடியள் செய்கிற சுத்து மாத்துவ எனப் பெரியவர் சொல்லி முடிப் பதற்குள், “விசர்க்கதை கதையாதையுங்கோ. முதலாம் திகதி *காம்ப்* தான் அடிக்கப் போகிறுங்களாம்.” எனச் சபா சள் என்று விழுந்தான்.

“சி அப்பிடி ஓன்றும் நடக்காது” என்று ராசாண்ணர் சொன்னார். பிறகு கொஞ்ச நேரம் எல்லோரும் மெளனமாக இருந்தனர். பிறகு நான் சொன்னேன். “ஏதோ ஒன்று நடக்கப் போகுதுதான் இருந்து பாப்பம்” அதனை ஆயோதிப்பது போல் எல்லோரும் என்றுக்குத் தைப் பார்த்தனர்.

“சரி நான் போகப் போறன்” நாளைக்கு நேரம் இருந்தால் வாறன்” என்று பத்மன் ஜக்கந்தரை எடுத்துப் போட்டான்.

“நானும் படுக்கப் போறன். விடிய வெள்ளை எழும்ப வேணும்” என்று பெரியவர் பத்மனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

நிலத்தில் கிடந்த வேற் றெஸ்ஸின் மீது சபா சரிந்தான்.

“நாளைக் காலை என்ன மாதிரி விடியப் போகுதோ?” என ராசாண்ணர் சொல்லி யது எனக்கு அரை குறைத் தூக்கி நில கெட்டது. பிறகு கொஞ்சநேரத்திற்கு நித்திரை வரவில்லை. *

வாயு கொடியோன்; அவன் சூத்ரன்.
அவனுடைய ஓடை அச்சஞ் சிருவது.
அவனுடைய செயல்கள் கொடியன.
காற்றை வாழ்த்துகின்றோம்.

— பாரதி

அன்பளிப்பு : வாசகர் சிலர்

வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்து இரண்டு கடிதமிகள்:

வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்து இரண்டு கடிதங்களை இங்கு தருகின்றேன்.

தமது தேசமக்களை உளப்பூர் வமாக நேசித்த, ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில், தேசத்தின் ஒடுக்கப்படுகின்ற மிகக் சாதாரண உழைக்கும் மக்களைச் சார்ந்துநின்ற இருவரின் உள்ளங்களை இக்கடிதங்கள் வெளிப் படுத்துகின்றன.

வங்கப் புரட்சியாளன் அபுதா சிர் வங்கத்தின் மிகச்சாதாரண ஏழை மக்களின் விடுதலையை விரும்பினான். அவர்களுக்கு விடுதலை இல்லாத வங்கத்தின் விடுதலைக்கு ஏது அர்த்தம் என்றம்பினான். புரட்சியை நேசித்த அந்தத் தியாகி தூக்குக் கயிற்றை முத்தமிட்டான்.

இந்திய சுதந்திரப் போரில், இந்திய விடுதலை, ஒடுக்கப்படும் இந்திய தொழிலாள விவசாயி களின் விடுதலையாக அமைய வேண்டுமென மனமார? விரும்பிய சீங்காரவேஸர் இந்தியக் கொமினிஸ்ட்டுக்களின் முன் நேடியும், இந்தியாவில் மேதி னத்தை முதன் முதல் கொண்டாடச் செய்த புரட்சியாளருமாவார். பரந்துபட்ட இந்திய உழைக்கும் மக்களின் விடுதலை

யைத் தராத சுதந்திரம் அர்த்த மற்று என நம்பினார். அப் போரில் மக்கள் உளப்பூர்வமாக ஈடுபட மாட்டார்கள் என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

ஏழை மக்களின் விடுதலையை நேசித்த இருவரது விருப்பங்களும் நிறைவேறவில்லை.

வங்கப் புரட்சியும், இந்திய கதந்திரப் போரும் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. உள்நாட்டு ஆளும் வர்க்கங்கள் ஆட்சியைப் பிடித்தன. மக்களின் கழுத்தில் அதே ருகத்தடி. நான்யக்கயிறு மட்டுமே இடம்பாறியது.

ஆனால், அவர்களின் விருப்பங்கள் நிறைவேறவிட்டனாலும் அவற்றைச் சாதிக்க மக்கள் உறுதி கொண்டு எழுந்து வருவதை இந்தியாவிலிரும், வங்கத்திலும் நாங்கள் காணகின்றோம்.

அவர்களின் விருப்பங்கள் ஒரு நாள் நிறைவேறும். அன்று இந்த ‘சாதாரண’ மக்கள் உண்மையாகவே அதிகாரம் பெறுவார்கள். இன்றைய ஆட்சியாளர்களை அஞ்சி நடுங்கவைக்கும் அந்த நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை!

எமது தேசத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போராட்டத்தின் குழவில் இவை பொருத்தம் கருதி இங்கு வெளியிடப் படுகின்றன.

—புதுச்சாலை

1. மரணத்தின் கயிறுகள் அறைபடுகின்றன.

(மரணத்தின் விதிக்கப்பட்ட வங்காளப் புரட்சியாளன் ‘அபு தாகிர்’ தூக்குக்காரிற்றை முத்த மிட்ட. நிகழ்ச்சியைச் சித்தரிக்கும் மனைவியின் கடிதம்.)

கிளோர் கஞ்ச,
ஆகஸ்ட்—13, 1976.

எனதருமை போராபைஜன்,

உங்களுக்கு இன்று எதை எழுதுவது என்று என்னுல் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடிய வில்லை. ‘தாகிர்’ என்னுடன் இல்லை என்பதை என்னுல் உணர முடியவில்லை. என் வாழ்க்கைத் துணைவர் என்னை விட்டுப் பிரிந்த பிறகு நான் எப்படி வாழ்வேன் என்பதை என்னுல் கற்பண கூடப் பண்ண முடியவில்லை. குழந்தைகள் எல்லாம் மிகுந்த துயரத்தில் உள்ளனர். இவர்களால் எதையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. “அப்பா ! நீயேன் இறந்துவிட்டாய்?” என்று நிட்டு சேட்கிறன். தினமும் அவர்கள் மலர்களோடு கல்லறைக்குச் செல்கிறார்கள். “நானும் எனது தந்தயைப்போல வரவேண்டுமென்று” அவர்கள் அங்கு மலரினை வைக்கிறார்கள்..

‘தாகிர்’ காட்டிய வழி எனது பிரதானமான ஆயுதமாக இருக்கிறது. அவர் உயிருடன் இருந்த போது வங்காளப் பெண்களுக்

குள் மகத்தான பெருமையை எனக்களித்தார். தவது மரணத்தின் மூலம் உலகின் பெருமதிப்பை எனக்குப் பெற்றுத் தந்தார் நான் பெருமையைப் படுகிறேன் அவர் மரணத்தை முறியடித்தார்... மரணம் அவரை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை.

அன்று ஜூலை 17ம் நாள் என் அன்பு தாக்குக்கு தாக்குத் தன்டனை விதிக்கப்பட்டது. இருபத்தெந்து வர்க்கீல்கள் உட்பட நாங்களைவரும் பேச்சு முக்கின்றி பிரமை பிடித்திருந்தோம். அரசாங்கத்தால் எதையும் நிறுபிக்க முடியாத நிலையில் தேசம் முழுவதும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானது. தீர்ப்பு படித்து முடிக்கப்பட்டதும், தாக்கீர் உரக்கச் சிரித்தார். மற்றக் கைதிகள் அனைவரும் அடுது கண்ணீர் வடித்தனர். “இந்த வழியில் வாழக்கையைத் தியாகம் செய்யவில்லை எனில், சாதாரண மக்களை விடுவிப்பது எப்படி?”—எனக் கரீதித்தார்.

“நீ தலை வணங்காதே! நான் காவைக்கண்டு அஞ்சவில்லை. நீ பெருமையைப் படுவதானால் அதுவே எனக்குப் போதும்” என்று எவக்கு எழுதியிருந்தபோதும் அவரை மரணத்தில்ருந்து விடுவிக்க எல்லா முயற்சிகளையும் செய்தோம், ஆனால் முடியவில்லை...

: "...நீ துக்கப்படுவது உனக்கு அழகல்ல. கொடிராமுக்குப் பிறகு தெற்காசியாவில் இவ்வாறு மரண மனமுய்ம் முதல் நபர் நான் தான்."—என்று என்னிடம் கூறி ஞார்.

கருணை மனு சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று, மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதை நான் கூறியபோது அவர் என்ன ஈழி ஞார் தெரியுமா?

"வாழ்வில் பிரமையை உண்டு பண்ணவா கருணை மனு? ஸ்யாம், ஜியா போன்றவர்களின் வாழ் வைவிட. எனது வாழ்க்கை அவ் வளவு சிறிப்பதா?" என்றார் அழுத்தம் திருத்தமாக. அது தான் எங்களின் இறுதிர் சந்திப்பு என்று அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை.

மரணத்திலிருந்து விடவிக்க எல்லா அரசியல் வாதிகளும், தேசமுழுவதிலும் உள்ள ஆசிரியர்களும், அந்தை நாட்டவரும், மக்களும் அரசிற்க வேண்டுகொள் விடுத்தனர். ஆனால் அதி காரத்தில் உள்ள வர்களுக்கு தாகிரை உயிருடன் விடத் துணி வில்லை. அவர்கள் தாகிரை காலத் திற்கு அப்பாற் பட்டவராக 'சிரஞ்சிவியாக ஆக்கிவிட்டனர்.

21ம் தேதி காலை 4 மணிக்கு மரணத்தண்டனை நிறைவேற்றறப் படும் என்று 20ம் தேதி யாலை தாகிகிடம் அறிவிக்கப்பட்டது. அதை ஏற்றுக்கொண்டு செய்து கொண்டுவந்தவர்களிடம் அவர்

நன்றி தெரிவித்தார். எப்பொழுதும் பேரவே அன்றும் உணவை உட்கொண்டார்.

பிறகு மெள்ளவி ஒருவர் வரவழூக்கப்பட்டார். தாகீர் அவரிடம், 'நான் சுத்தமானவள், சமுதாயக் கொடுமைகளை செய்யாதவன். அதைச் செய்வதற்கு ஒரு போதும் நான் காரணமாக இருக்கவில்லை. உன் னுடைய பாவக் கொடுமைகள்—சமுதாயக் கொடுமைகள்—என்னிடத் தொடர வேண்டாம். நீ போய் விடு. நான் தூங்கவேண்டும்' என்று கர்ஜித்தார். பின் அமைதியாகத் தூங்கச் சென்றார்.

இராவு பெண்ணிக்கு அவர் எழுப்பப்பட்டார். உடன் 'இன்னும் எவ்வளவு நேரமிருக்கிறது.' என்று கேட்டார். நேரமிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டு பல ரூலக்கி, முகச் சுவரம் செய்து விட்டுக் குனித்தார். அங்கிருந்த வர்கள் அவருக்குத்தவ முன்வந்த போது 'எனது புனிதமான உடலை நீங்கள் யாரும் தொடர வேண்டாம்.' எனத் தடுத்து விட்டார் பின் செயற்கைக் காலையும், காலனியையும், சட்டையையும், தனது கைக் கடிகாரத்தையும் அன்றநபின் தலைவிக்கொண்டு, அங்கிருந்தோருடன் சேர்ந்து தேநீரை யும் மாம்பழுத்தையும் சாப்பிட்டபின் சிகிரெட் பிடித்தார். இத்தகைய மனதன்னின் மரண உண்டவையை என்னி அங்கிருந்த மற்றவர்கள் கண்ணீர்கிந்தினர்.

“ஏன் நீங்கள் மனத்துவண்டு காணப்படுகிறீர்கள். சிரியுங்கள்! துணப்பப்படுகிறவர்களின் முகத் தில் புன்னக்கையை மலரச்செய்ய வேண்டுமென்றுதான் நான் விரும்பினேன். மரணத்தால் என்னைத் தோற்கடிக்க முடியாது” என்று கூறி எல்லாரையும் சமாதானப்படுத்தினார். அவருடைய கடைசிலிருப்பம் பற்றி கேட்கப்பட்டது. போது, “எனது மரணத்திற்கு மாற்றுக் காதாரண மக்களின் அமைதிதான்” என்றார் ..

‘சரி, நான் தயார் ம்... போக ஸாம் உங்களுடைய கடமை யைச் செய்யுங்கள்...’’ என்றார். நேரம் வந்துவிட்டதை அறிந்து தாங்குமரத்தருகில் சென்றார். தூக்குக் கயிற்றை தம் கையால் எடுத்தார் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டார்.

“எனது நாட்டு மக்களுக்கு இறுதி வணக்கங்கள்.”

“பங்களாதேஷ் நீடுழி வாழ்க!”

“புரட்சி நீடுழி வாழ்க!” என்று கோஷமிட்டார் பொதுதானை அழுத்துப்படி அவர் கூறியும் ஒருவரும் முன்வரவில்லை. இதைப்பார்த்து, “ஏன் உங்களுக்குத் துணி வில்லையா?” என்று அவர் கேட்டவுடன் யாரோ பொத்ரானை அழுத்தினார்கள்.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது!!!

உடன் சிறையிலிருந்த அவர்கள் சகோதரர்களுக்கு உடல்காண்பிக்கப்பட்டது.

உந்தச் சிறையிலிருந்த 7500 கைதுகளில் ஒருவர்கூட அன்று உணவு அருந்தவில்லை. வேதனை அவர்களை வாட்டியது. பிற்பகல் 2.50 மணிக்கு எங்களிடம் உடல் சொடுக்கப்பட்டது. கடுமையான பாதுகாப்புக்கிடையில் கார் ஒன்று சிறைச்சாலைக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டு அதனுள்ள உடல் வைக்கப்பட்டது.

அதன் பிறகு ஜாந்து லொறி களிலும் பஸ்களிலும் பாதுகாப்புப் படையினர் உடலைப் பாதுகாத்து ஹெவிகோப்டர் தனது திற்குக் கொண்டுசென்று, ஹெவிகோப்டருக்குள் உடலை வைத்தனர்.

அன்று மாலை 7.50 மணிக்கு எங்களது குடும்ப இடுகாட்டில் அவர் புதைக்கப்பட்டார்.

21 நாட்கள் அங்கு காவலர்களின் தணிப்பிரிவு அபைக்கப்பட்டு, சல்லறை பாதுகாக்கப்பட்டது.

அவர்கள் இரந்தவர்களைக் கண்டும் அஞ்சினர் அவர் எங்களை விட்டுப் பிரிந்தபோதும் அவரது மதிப்பு மிக்க (egy) பெருமையை எங்களுக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளார்.

அவர் மனித சமுதாயத்திற்கு தொட்டாற்றும்போது அமுதத் தையும் விஷந்தையும் சந்திக்க பேர்ந்தது. அவர் விஷந்தை உண்ணுவிட்டு அமுகத்தை விட்டுச் சென்றுள்ளார். எவ்வேச் சுற்றி ஹும் இருள்ளடந்திருந்தாலும், வழிநாண முடியாதிருப்பினும், இழப்பாக இருப்பினும் இந்த—

துண்பநிலை நிலையான தல்ல. இதற்கு ஒர் முடிவு உண்டு.

தாக்கிரின் சிந்தணைகள் அனைவரின் சிந்தணைகளாக மாறும்போது என்னுல் நிம்மதிகாணருடியும். அந்த மகிழ்ச்சியான நாள் வரும் போது தாக்கர் இல்லாததுதான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கும். பிரியபூளை

— மூத்பா

2. என் அன்புக்குரிய மகாத்மாஜி க்ஞ

தற்போதைய நிலை குறித்து என் கருத்துக்களை உங்களோடு பகிர்ந்துகொண்டு உங்களை சிரமப்படுத்த விரும்பவில்லை. சயராஜ்யப் போராட்டத்தில் நான் உங்கள் வரிசாட்டுதலில் நடப்பவன். இன்று என் வக்கில் கொழிலை உதறிவிட்டேன். இந்நாட்டிலுள்ள திக்கற்ற கோடிக்கணக்கான மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்காக நீங்கள் நிபத்தனால் நான் உங்களைத் தொடர்கிறேன். துரதிருஷ்டி நிலையில் உள்ள நமது மக்கள் தற்போதைய அந்திய அதிகாரத்துவ நிலையிலிருந்து விடுபட்டால் மட்டும் போதாது. நம் சொந்தமக்களால் ஏற்படப் போகும் எதிர்கால அதிகாரத் துவத்திலிருந்தும் அவர்கள் விடுபட்டால்தான் அவர்கள் சுதந்திரமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்க முடியும்—என நான் நம்புகிறேன். எனவே பொதுவுடமை மட்டுமே அதாவது நிலமும் தொழிற்சாலையும் அனைத்துத் தொழிலாளர்களின் பொதுவான நன்மைக்கு

பயன்படும் வகையில் கொண்டு வருவதன் மூலம் மட்டுமே நமது மக்கள் உண்மையான நிறைவையும் விடுதலையையும் பெறுவார்கள் என நம்புகிறேன். நம் அணைவருக்கும் நிலம் சொந்தமாக வேண்டும் என்றும் அதில் நமக்குத் தேவையானவற்றை விளைவித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் நான் விரும்புகிறேன். நாம் அணைவரும் வசிப்பதற்கு நல்ல தரமான குடியிருப்புகள் சொந்தமாக இருக்கவேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். இத்தகைய உறுதியின்றி நமக்குக் கிடைக்கும் எந்த கயராஜ்யமும் நமக்குப் பயன் தராது என நான் உள்மார் நம்புகிறேன். அத்தகைய உறுதியின்றி, வறுமையால் வாடும் 20 கோடி ஆண்களும் பெண்களும் சயராஜ்யத் துக்கான நமது போராட்டத்தில் உள்மார்க் கலந்து கொள்வார்கள் என நம்ப முடியாது. நமக்குத் தேவை, உள்ளமையான சயராஜ்யம்; மாண்யான சயராஜ்ய

மல்ல. அது மக்களின், மக்களுக் கூட, மக்களால் தடத்தப்படுவது முன்னமைத் தொழிற்சாலைகளும் கூட, மக்களுக்கு நிருக்க வேண்டுமெதன் கூட கூருத்து வாசதாக இருக்கக்கூடியது.

தாங்கள் ‘யங் இ க்தி யா’ பத்திரிகையில் உழவர்களுக்கு எழுதிய கருத்துகள் எனக்கு மிகுந்த எமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. நாம் அரசியல் அதிகாரத்தை எதிர்த்து அகிமிகையையும் ஒத்து ஒழியாமையையும் பயபடுத்தும் பொழுது. உன் நாட்டு முதலாளிய அதிகாரத்துவத்தை எகிர்த்து இலற்றிற என் பயன்படுத்த கூடாது என எனக்கு விளங்கவே இல்லை. இரண்டு திமைகளில் ஒன்றை எதிர்த்துப் போராடாமல் இன் மேன்றை மட்டும் எதிர்த்துப் போராட இயலாது. நமது சுயராஜ்ய அரசியலில் சமரசம் கூடாது. நமது எதிர்கால சுயராஜ்யத்தில் தேவுங்கள் அனைவரின் நன்மைக்காக நிலமும்,

பொதுவடிவமையக்கப்படும் என் நிலம் நமத்துச் சொந்தமாக இருக்கக்கூடியதன்றும். நாம் வேலை பாக்காத தொழிற்சாலை நமத்துச் சொந்தமாக இருக்கக் கூடாதென்றும் எவ்வித சமரச மின்றி தெளிவாக ஏடுத்துவேச்க வேண்டுமென நான் உயினிடம் பணிவாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாம் இந்தநாட்டில் அபிமிக யின் மூலமாகவும் ஒத்துவழி யாமை இயக்கத்தின் மூலமாக வும் புரட்சியைக் கொண்டுவந்து விடவாம். ஆனால் அதை அதே முறையால் படித்துக்கொக்க இயலுமா என் நான் பெரிதும் சந்தேகப் படுகிறேன். எனவே நம சுயராஜ்யத்தைப் பாருங்கக் கூரு மக்கள் படை அத்தியாவ்செய்மானதா ரும்.

HINDU—34 05-1921

ம. சிவகாரவேலு

‘புகு’ வீர்கு வாழ்ந்துக்கள்

அபிராமி

ஸ்ரீ வீதி,
திருநெல்வேலி

கவிதைகள் இரண்டு

பாலையும்,
சொல்லப்படாத ஒரு செய்தியும்,
இளவாலை விழப்பியந்திரான்.

1. பாலை.

வானத்தின் மேலேறி
வேண்முகிலைத் தொட்டு வந்திரோ?
பெரியவர்தான், வாரும்.

பாலை வெளிப்பரப்பில்
குரியவின் நேர்க்கீழே
நாறு நிறை தூக்கி ஞோ எய்தும்.
எண்ணைக் கொடுக்கலனின்
மேறும், கீழுமென
ஏறும் இறங்கும்.
எவ்வளவு இருந் தெழுங்கு
பிச்சி விட்டுப் போகக்
கை அளைந்து கழுவும்.
விசி இறைத்த வீதிக் குப்பைகளைச்
சேரும், பைகளிலே இட்டுக்கட்டும்.

பச்சை நிலத்துண்டும்
கட்டிடமும் சேர்த்தபடி
படம் நாறு எடும், நாறு
கடிதம் ஊருக்கும் போடும்,
சேற்றுக்கு முலாக் பூசும்.

எமதூரில்,
பின்னேரம் நிலம் உழுது
அதிகாலை அது நனைக்கப்
பாதி எனினும் தேருதோ?
சுதந்திரமாய் விடும் நிறையாதோ?
போம்.

2. சொல்லப்படாத ஒரு செய்தி.

எந்த நிலத்தில்
இது விளாந்தது?

நல்ல நீர்தந்தோம்
மன்னில் வளமேற
உரமிட்டோம்.
வெயில் தழுவும்
நூற்றாறுப்பத் தாமரை பூக்கும்
என்று காவல் வைத்தோம்.
புச்சி விழுங்கும் கிண்ணிப் பூவாய்
ஆட்கொல்லிப் பிகாசாய்
வேலி தாள்ச்சிக் கிண விட்டு
மண் முழுதும் இரத்தம் சிந்தியது.

வீரம் நிறைந்த ஈக்களாய்
ஆயிரம்
வெளியில் தெரியுதென்று
பழுகிக் கிடந்தோம்.
வீசிய காற்றில்
சாம்பல் வெளிச்சிதறக்
குருதி உறைந்தது.
அடியில் கிடந்தது
பஞ்ச ரத்தம் குடிக்கும் நெருப்போ?

எந்தக் கங்கையில்
இந்தக் கைகளைக் கழுவுவது?
ஷாரிவோ ஆறும் இல்லை.
ஶளமும் வரங்டபடி.
எந்தக் கைகளினைக்
குலுக்க விழுந்தோமோ
எந்தக் கைவிலே
பீப்பந்தம் கொடுத்தோம்
ஏமது கூரைக்கு வீசும் என.

எல்லோருக்கு நல்களின் குனிலோம்.
 தொலைவில்
 தூறு விடுகளின் அழுகைகளில்
 வாணி எட்டுகிற ஒலத்தில்
 விமிவி வெடிக்கிற எண்ணீர்த்துளிகளில்
 எமது துயரத்தைப்
 பாதி கலக்க வைப்போம்.

புல்படர்ந்த நிலத்தில்
 வெள்ளோயாய் நியிரந்த விகாரைகளில்
 ஆயிரம் வருடம் கழிந்தும்
 மன்னையே நம்பியோர்கள்
 கண்களில் இப்போது ரத்தம்.
 எல்லாளன் தேர்தரித்த
 கவடுகளைக் காலம் முடிச்சுள்
 முடிய மன்னின் வெள்ளேற்பூர்ப்பில்
 இரத்தம் குடிக்கும் பேய்களின்
 கவடுகள்—

எப்படி, உங்கள் முசுத்தை?
 நோக்க நிமிருவோம்?
 அழாதீர,
 எம்மேலே அன்னை வீசாதீ,
 காத்திருக்கிறோம்,
 மனித நேயம் அற்றுப்போன
 ஒவ்வொருஞாயையும்
 வாளிவே கட்டிக் தூக்கிவிடுவோம்.
 வெறியில் திரியும்
 ஒவ்வொரு முசுத்தி ஒன்று
 காறி உழிழ்வோம்.
 மன்னை, மனிதனைவிட
 மேலாகிவிட்ட துவக்குகளை
 வீசியெறிவோம் கடலுக்குள்—

தாங்கள்—
 பகலுக்காய்க் காத்திருக்கிறோம்.

மன்ன கமந்த பேரியர்

— ஒரு விரோதிக்குறிப்பு —

எ. சுதாலே

பதி நிதிக்காக புத்துரை சோமஸ் கந்தாக் கல்லூரியில் 'மன்ன கமந்த மேனியர்' நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டு, உதவியில் மேற்கூறும் 'மன்ன கமந்த பேரியர்' நாடகம் குருவினிலிதும், கல்லூரியில் அதிலூர் ஆசிரியர்களுக்கும், பார்வையாளர்களுக்கும் புதுக்கள் நன்றியெத் தெரிவிட்டுக்கொள்கிறீரான். நாடகத்தன்று புதுச்சிளின் பெயரில் 'மன்னகந்த மேனியர்' நாடகம் பற்றி சிறு பிழகுரம் வெளியிடப்பட்டு விணியே கிடைப்பட்டது. அதில் சில தவறுகள் நேர்த்துறை அட்சுத்துறைகளை ஆண்டினர் கருத்துறை அட்சுநைகளை பற்றி விவரினால் பொறுப்புடையதாக இருக்கின்ற பொறுப்பு யாறு தன்மை என்று நேர்த்துறையாளர்கள் அதற்கு மன்னியிடமில்லோர், சுரக்களிலிருக்கும் ஏழின்றாதித்திருக்கம்பந்தமில்லை என்பதையும் தெரியப்படுத்துகிறீரான்.

— புதுக்கள் —

வாழ்ப்பாணத்தில் கடந்த சிரமாதங்களாக, நாடக உலகு ஓன்றைப்படினோர் தொடர்பில் வாதோர், நாடகம் தொந்தோர், தெரியாதோர் அல்லவாமத்திலிலும் பேச்சிட்டு வந்த ஒருநாடகம் மன்றமந்த யேனியர் ஆகும். யாழ்ப்பாணக்குட்டா நாட்டில் பரவலாக வங்கம், சிவகமாயம் ஒடிச கிராமத்தில் இரண்டு முன்று தட்டுவகரும் இந்நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. வேறு பல நாட்களுக்கு வதைக்கப்பட்டது. அவற்றுப்பள்ளி மத்தியிலும் பேசப்பட்டது; விவாதிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு இது பிரநும்பாலை குறேயின் கவுசத்தைக் கண்நத்துக்குக் காரணம் யாது முதலாவது காரணம் இந்நாடகம் தமிழ்பேசும் மகாவது சம்கலை சமூக அரசியற் காச சங்காளின் சில அட்சாலை வேறெந்தக் கலைப்படைப்பகுதி எடுத்தாளத் துணியாடி சுற்றுப்பத்தில் செய்யான்டையும், அல்லிப்பற்றிய சில கருத்துக்களைக் கூறியிடையூடும்.

இரண்டாவது அதனுடைய வடிவமைப்பு அவ்வது அது அவத்துப்பட்ட முறையை ஆகும்.

இவ்விரு அமசங்களும், நாட்கம் நடைபெற்ற காலத்து நாட்கும் குழநிலையும் நாடகத்தைப் பிரபலமாக்கின. ஆனால் மண்மதந் த மேனியர் பிரபலமாகி யது மாத்திரமல்ல ஒரு தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதுதான் முக்கியம். மன்மதந் த மேனியரின் மேடையேற்றங்களுக்குப் பின்னர் கலைவடிவங்கள் மூலம் கருத்துக்களைக் கூறுதல், பிரசாரங்களை மேற்கொள்ளுதல் பரவலாக நடைபெறுவதை அவதானிக்கலாம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மாத்திரம் நிகழும் தற்காலிக அமைதி இதற்குரிய வலுவான சூழல் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளதாயினும் இவ்வழியில் மண்மதந் மேனியரும் பங்களித்துள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத நாகும். குறிப்பாக சமீபகால மாக நடைபெறும் சில வீதி நாடகங்கள் (வீதி நாடகத்தன்மையை அவை முழுமையாகப் பெற விராவிட்டாலும் கூட) மண்மதந் மேனியர் ஏற்படுத்திய அருட்டுணர்வின் விளைவுகளாகும் என்னால்.

மண்மதந் மேனியர் நாடகம் பற்றிய பற்பல புகழுரைகளும், பாராட்டுரைகளும், விமர்சனங்களும் ஏற்கனவே நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றில் சில பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாகியும் உள்ளன.

அவை தொட்ட விடயங்களை உட்டு இங்கு வேறு சில விடயங்களை நினைக்கிறேன்.

களை நாடகத்தின் அளித்தல் அல்லது நிகழ்த்தன முறைம், அரங்க அமசங்கள் ஆகியவை பற்றிக் கிறிது ஏழுதலாம் என நினைக்கிறேன்.

மன்மதந் மேனியரின் எழுதுதுப் பிரதியை நாடகமேடையேற்ற நத்துக்கு முன்னரே படிக்கின்ற சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. நாடகப் பிரதியில் நான் முதல் கவனித்தது காட்சிகள் பெருமளவு விஸ்தாரமாகத் திட்டப்படாமலும், மேடைநிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள் நடிகரது இயக்கத்தைக் குறிக்கும் குறிப்புகள் அதிகமின்றியும் இருந்த மைதான். ஆரம்பத்தில் உள்ள பாரதக் காட்சியைப் பற்றிய குறிப்புகள் தவிர எவ்வாறு நடிப்பது, அசைவது என்பது பற்றிய குறிப்புகளோ நிகழ்ச்சிகளின் விவரங்களோ நாடகப் பிரதியில் இல்லை. ஆரம்பத்திலேயே நாடகப் பிரதியில் இவ்வாறு ஆகிரியர் எழுதியுள்ளார். "எவற்றுக்கு முக்கியம் கொடுத்து எவ்வாறு நடிப்பதென்பது நெறியாளரின் விருப்பத்துக்கு அமைவது நல்லது." நாடகப் பிரதியில் காணப்படும் இந்த நெகிழிச் சித் தன்மை நெறியாளனின் வியாக்கியானங்களுக்கு நிறைய இடம் தருவதாகும். சதந்திரமாக நெறியாளன் சுற்பினை செய்வதற்குக் கனம் அமைப்பதாகும்.

நெறியாளனின் சதந்திரத்திற்கு இடம் கொடுத்து நெகிழிச்

சியான பிரதிஷய எழுதுவதென்பது இவ்வுலான்தாகத் தென்படலாம். ஆனால் அந்த நெகிழிச் சித் தங்கை நாடகத்தின் அடிக்கருத்தை, கனத்தை, கட்டுக்கோப்பை மாற்றுவதற்கு இடந்தகுதல் கூடாது. எனவே இல்லிரு அம்சங்களையும் ஒரு சேரப்பேணுதல் கடிசமான பணியாகும். நாடகப் பிரதியாக்கம், நெறியாள்கை என்பவை பற்றிய அறிவும் அனுபவமும்தான் இக்கடையை பிரதிகளை எழுதும் திறமையை அளிக்கின்றன. நாடகத்தை எழுதிய சன்முகவியக்கம் இந்தத் திறமையை உடையவர் என்பதை நாடகம் உணர்த்துகிறது.

நாடகம் ஒரு தொடர்புக்கலை, இதன் மூலம் நாடக ஆசிரியரும், நெறியாளரும், நடிகரும் மக்களுடன்—பார்வையாளருடன் தொடர்பு கொள்கின்றனர். அவர்களுக்கு நாடகாசிரியரும், நெறியாளரும் தமது கருத்தைக் கூறுகின்றனர்; செய்தியைச் சொல்ல முனைகின்றனர். கருத்தைக் கூறுவதென்பது நிசம்ப்பியைச் சித்திரிப்பது அல்ல; நிசம்ப்பியை விமர்சிப்பது. அந்த விமர்சனத்தின் ஊடாக பார்வையாளரை மேற்கொண்டு சிந்திக்கவும் செயற்படவும் ஆற்றுப்படுத்துவது.

பார்வையாளரை இயக்கமற்ற ஓராகவும், வெறும் ரசிகராகவும் நெறியாளன் கருதினால் நாடகமேடையில், சின்களையும்,

தத்துபமான காட்சிகளையும் காட்டினிட்டுத் திருப்பி அடையலாம். இத்தன்கை இயற்பண்பு வாய்ந்த நாடகமுறைதான் 20ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதிவரை மேற்குலக நாடக அரங்கிலும் பிரபலம் வாய்ந்திருந்தது. ஆனால் கருத்துக்களை வழுவாகக் கூறவோ பார்வையாளரைத் தூண்டவோ இங்குமே வழுவற்றது என்பதை பிரேரணீச்சுற் போன்ற நாடக மேதைகள் உணர்ந்தனர். இதனாலேயே இயற்பண்பு நாடக முறையைக் கைவிட்டு வியாக்கியாளங்களுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் அதிக இடம் கொடுக்கும் எடுத்துரைஞர் இடம் 'எப்பிக்' நாடக முறையை அவர் கையாண்டார். பார்வையாளர், நாடகத்தை விளகி நின்று பார்த்துச் சிந்திக்கும் ஒரு முறையையும் அறிமுகப்படுத்தி னர். "பார்வையாளன் நாடக அரங்கத்துள் நுழையும்போது நுழைவாயில் தனது தொப்பியுடன் சேர்த்து மூனையையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு வருவதில்லை" என்று ஒரு போது கூறிய பிரேரணீச்சுற் பார்வையாளரின் சிந்தனைந் திறனை நாடகத் தின் தலையாய் கடமை எனக்கருதினர்.

நாடகத்தைப் புறந்தள்ளி நின்று பார்க்கும் நிலை தமிழ் நாடகப் பார்வையாளர்களுக்குப் புதிதல்ல, எமது கிராமியக் கூத்துக்களைப் பார்ப்போர்டம் இந்த அம்சங்களைக் காணலாம், தமது உறவினர், "தெரிந்தவர் கூத்து

தூஷ்ம் பேரது மாஸை போடுதல்,
தூநீர் கெடுந்தல் எவ்வாவறு
தூயும் பார்வையாளர் ஏற்றுக்
கேட்டன்று செய்வர்.

மாண்பர் நாட்டு
தில் அனைட்டு முக்கிய அட்சம்
அது பார்வையாளரே அடிக்கடி
கூறந்தன் ஸ்திரங்கு பார்க்கவுட்
குலை ரண் நாட்கம் முதல்
திரும் கீப் பண்டு விரவிந்து
உடுத்து சூப்பிட்ட ஏந்தப்பங்
உடலை வெடிப்பட்டயாகவும் விரு
டயாகவும் காணப் பட்டது நாட
கக்கின் அரப்பத்திலேயே இற்று
கூறினத்தைக் காணவாம்.
திருப்பாசு துக்கலூபுரியாமல்.
தாழைன் அடையீநி ஜாது பரவ
கூப் பந்த காட்சி உச்சத்தை
உகிள உறித்து ‘இது நடந்தது
நாடு நகிள் என்று உருட்டார்
நாடு படித் தாபு ஒத்து கூப
கூப் தொடக்கிய இறந்த
உள் நின்றும் பார்க்கும் அசம்
நடந்தில் தொடர்ந்து செ
கிறது. இதுவே பார்வையாளரை
சிந்திக்குவது தூஞ்சுசிறது.

நாடத்தின் இன்னேர் முக்கியான அசம் ஒரே நடிக்கே
பல்வேறு பாத்திரங்களாகவும்
பல்வேறு நிலைகளையும் ஏற்றுக்
காட்டியமையாகும், ஒரு சமயம்
தந்தையாகவும் தாயாகவும் மாம
ஞாவும், அக்காவாகவும், தங்கை
யாகவும்’ தமிழ்யாகவும் இயங்கும்
பாத்திரங்கள் பிறிதொர் சமயம்
வெவ்வேறு குணும் சங்களின்
ரண் தந்தை, தாய், அக்கா,

தமிழி தங்கை என்ற அங்கத்தை
வாட்டைக் கொண்டு சாட்டி மும்
வேளையிலும் தூங்கும் கேளையிலும்
தளிக்குப்பொக இயங்கு
வெர்கள் கிராமத்தில் அங்கத்தை
வர்களாக மாறி விடுகிறான்.
தமதை குண்டு பட்டி இறப்பவரா
கவும் நடிக்கி ஸ்ரி பிரகு தலது
வழக்கமான பாத்திர நிலைக்குத்
ஒரு திருர், இத போல சரு
வீபாகவும் குரியாகனான வும்,
வீபாகவும் உறர்குங்கள் ஒரு
வரை பாறி பாறி நடித்தலையும்
இதற்கு ஒரு உதாரணமாகும்,
இத்தகைய பண்ணை நிலையாகது
எத்தகைய முரண்பாட்டு வும்
எற்படுத்தாது இயல்பாகவென்கூறு
கிறது. இது நடிகர்களைப் பல்வேறு
வகையால் பயன்படுத்துவதற்கும்
ஒரு நடிகன்வேலே வெவ்வேறு
நிலை ஏற்றுத் தான் எனப
நாடு, திட்டத்துக் காட்சோ
ஒப் நாட்டும் என்றால் சாட்சி
சோப் பைக்கோயும் பேடையிற் தன
போப் பைக்கோயும், மூடை அலங்கா
ரன் பையம் பார்த்துப்பழகிவிட்ட
பெய்வர் மத்தியில் மண்சமந்த
பேணியர் ஓரு சவாலாக அமை
கிறது. நடிகளின் உடல்கைவால்,
குவேலையால், சம்பவங்களின்
வளிமையால், சம்பவங்களின்
வளிமையும், வயல், கிணறு, தோட்டம்
என்ற எத்தகைய அடையா
ளங்களும் இன்றியே அத்தகைய
ஒரு குழலிப் பார்வையாளர்
உணர்கின்றவர், நடிப்பாற்றல்,

தடிகளின் கற்பனை, நெறியாள் என் கற்பனை, நடிகரையும் மேடையையும் கையாளும் திறன் குகியவை இதற்குக் காரணமாகும்.

நாடகத்தின் களத்திற்கும்—அதாவது கிராமத்து வறிய விவசாயக் குடும்பம், உறவினர் என்ற தளத்திற்கும் நாடகத்தின் நிகழ்த் தல் முறையையக்கிடையேயும் நல்ல இசைவு காணப்படுகிறது. பழையப்பாடல், புராணப்பாடனம், தேவாரம், நாட்டார்பாடல்கள், கிராமிய ஆட்டமரபிலான அசைவுகள் எல்லாம் நாடகத்தின் களத்துடனும் யாத்தோரங்களுடனும் இணைந்து தெரிகின்றன. இது நாடகத்தின் ஆரூபமை நிலைக்கு மிகவும் உதவுகின்றது.

நாடகம் கிராமமட்டங்களில் பெரும் வாவேற்புப் பெற்றதற்கு முக்கிய காரணங்களில் நாட்டார் நாடகத்தன்மையை அது வெற்றிருத்தல் ஒன்றாகும். இரு

மிக முச்சியமான அம்சம்; எமது கலாசாரம், பண்பாட்டுக் குறியீடுகள், வழிவங்கள் ஆகியவற்றி விருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ள யான்படுத்தவும் எவ்வளவோ உண்டு என்பதை இந் நாடகம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இங்கு நான் இந் நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகக் குறிப்பிட்டவை முதற்தரமாக மண்கமந்த மேனியரில் தான் இடம் பெற்றன என்பதில்லை. 60க் குண்டுகளில் தமிழ் நாடக உலகில் ஏற்பட்ட நவீன சிந்தனையுடன் இந்த அம்சங்கள் பல வேறு நாடகங்களிலும் இடம் பெற்றன. ஆனால் அந்நாடகங்கள் ஓரிரு மேடையேற்றங்களுடனும், நகர அரங்கங்களுடனுமே நின்றன. மன்றமந்த மேனியர் இதனை யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமங்களுக்கு பரவலாக எடுத்துச் சென்றது. அவ்வகையில் நாடக வடிவம் பற்றிய புதிய சிந்தனைகளைப் பரவலாக்க மன்றமந்த மேனியர் கணிசமான அளவு உதவியுள்ளது எனலாம்.

காலம் சென்ற கவிஞர் ஆத்மா நாமுக்கும் சிறுகதை யாசிரியர் மௌனிக்கும் புதுச்சுளின் துயர் நிறை அஞ்சலீ.

With best Compliments

SHERENDIB
MEDICAL CENTRE

265, CASSIM ROAD,

KALMUNAI-6

வினாக்கல் எழுதுவதில்:

K. S. சுந்தரம்

மாதவன் வீதி,

கல்முனை - 3,

தீணம் தீணம் மாறிவரும் நாகரீகத்தை
ஆடைகளீங்கும் முதன் முதல்
அறிமுகப்படுத்துபவர்கள்

டிஸ்ட்ரெகா டெயிலர்ஸ்

உரிமை. க. மனோகரன்,

103 A, ரிதான வீதி,
(மக்கள் வங்கி அருகாமை)

கல்முனை.

கல்முனையில்,
 தரமான முறையில் பதிவு செய்யப்பட்ட தமிழ்,
 ஆங்கில, ஹிந்தி வீடியோ திரைப்படங்களை
 வாடகைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளவும்,
 பதிவு செய்துகொள்வதற்கும்,
 நாடவேண்டிய ஒரே ஸ்தாபனம்

லெட் கூமி வீடி யோ

கோயில் வீதி,

கல்முனை-3.

WITH BEST COMPLIMENTS

AZEEZ
PAINTING INDUSTRIES
 97, MAIN STREET,
KALMUNAI.

FOR FASHIONABLE TAILORING AND
SHIRTINGS & SUITINGS

S M A C S

12. BAZAAR LANE.

JAFFNA.

- 0 உற்பத்திக்கு உள்நாட்டு மலப்பொருள்களைப் பயன்படுத்துவோம்.
- 0 உள்நாட்டு உற்பத்திகளை ஆதரிப்போம்.

மில்க்வைற் தொழில்கம்

த. ப. இல. 77

யாழில்ராஜ் ம்.

தொலைபேசி. 23233

ஏங்கள் தயாரிப்புகள்:

707 எவர்-றைஸ்ற் எவர்-றைஸ்ற் வங்கால கோப்பி தேயிலை

உற்சாகத்தைத் தருவது, அத்துடன் அரசு பரிசோதனையில் சுத்தம், சுகாதாரம் என நிருசிக்கப்பட்டது.

புத்துணர்ச்சியுடன் தீகழுவைக்கும் புதியதோர் உலகம் உங்கள்முன் -

எவர் - றைஸ்ற்
 இல்டன்ஸ்
 க
 டிம்பியூஸ்ட்ரீஸ்
 கங்கேரி - நல்லூர் வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

அச்சுப்பதிவு: சித்திரை, யாழ்ப்பாணம்.
 புதுச்செண்ணக்காக அமைப்பும் தொகுப்பும்:

அ. ரவி

'நல்வரி விளா',
 செழியனாள்,
 இளவாழு.